

אדרת במדבר אליהו ע

ססו בציה המקדש וחצו בעמק. שולחן בסיכל. ארון בק"ק: לקרא לו לאמר. ידוע הוא כי כל עמך שלם בשלש דברים קריאש דיבור אחרים ולכן במתן חורב כחיו חל כג'. וקראת ה' לחסד. וידבר אלמים. לאמר. וכן באכל מועד כחיו וקרא אל חסד ה'. וידבר אליו לאמר ולמדו בח"כ שלכל הדברות הים קריאש מקדש וכנגד אלו עמם בלק ג"כ שלש לקרא הוא קריאש. לאמר. הוא אחרים. לו. הוא דיבור המיוחד לו בלבד ואע"פ שאין כחיו כחן מה הים הדבור המיוחד אליו כחיו לקמן וידברו אליו דברי בלק מיוחד הדבור אליו בלבד: הנה עם כ'. הנה כסס. והוא כ'. ידוע כי העולם נחלק לג'. שמים. וארץ. ואחד הוא כלל המינים והוא אדם וכח"ס ויור ה' אלמים וגו' ויפס באפיו שמת מיס ולכן אלו סג' כן ד' כי שלמים ים זו משימם ולכן כחיו ג"כ אם לא בריחי וגו' מקום שמים ארץ לא שחתי (ירמ' ל"ג כ"ה) כי ידוע שהחורב הוא ג"כ נחלקת לב' עמינים הא' הוא ודחמי והוא לימוד החורב והא' הוא קיום משימם שהם אינם אלא בארץ ולכן כשרע המלאכים שחן הקב"ה להם החורב רע שחן להם הרוחמי והשיב להם חסד רע"ה חורב מה כחיו בם כי שם קיום המטע שמים אלא בארץ. וכנגד ג' אלו שלח בלק לבלעם הנה עם. הוא האדם. הנה כסס את עין הארץ. הוא הארץ והוא לשון נסחר הם שמים הנוסחרים: יםב מחלי. להכריחתי וכח"ס כי אחילם: עם ילא מחלרי. הם ב"ד. עם. הוא כסיו במלרי. ילא מחלרי. הוא דרגא דמדבר כשיאלו מחלרים. ותלח לו עוד ב' דרגין הנה כסס את עין הארץ הוא דרגא דא". והוא יםב מחלי. הוא לע"ל שהתחלה יכיס בנפילת מואב וכח"ס ומחן פלחי מואב כ' ואח"כ וקם שבט מישראל חכו מחלי שיתחל בפילוס מחמי ובקם שיקללם כנגד ד' דברים אלו לבס נא ארס לי את העם. כנגד עם ילא. עמם הוא. עד והוא יםב מחלי. אולי אוכל נכס זו. הוא טכשו זמן המדבר. ואגרשו מן הארץ. הוא דרגא דא"י וכנגד כסס את עין הארץ. ובסוף ברכם ב' ברכי כל ברכ' כנגד קל' שני דרגין העליוני' בקם בלק מבלעם שהוא יקלל אותם ולכן כחיו ארס לי את העם. כי עמם הוא מחמי. כי בלעם ה' גדול מבלק שבלק הים נרד לו ואח"כ אחר ב' דרגין תחליץ אולי אוכל נכס זו. ואגרשו מן הארץ. תלס זה בעלמו אבל ב' דברים העליונים בקם מבלעם שהוא יתחיל לעסחם: הנה עם ילא הנה כסס והוא יםב כ'. הענין הוא ג' לשונות אלו כי ישראל נחלקים לשמים וכח"ס הנה מחמי שלשמה שמים בנרים סביב לה הנה גי' ס' וכן בכמה מקומות נחלקים ישראל לשמים ואע"פ כ' ב' בחשבון שבטים. והשבטים הם לעולם נחשבים לשבטים ושים. ושים נחשבים לס"ס ולס"ו חכו נכחיו כחן ב"ס הנה ופעם ח' והוא וחיבת הוא משלחת להנה הוא ע"צ וזאת ר' מן והוא משלחת להנה כב' הוא ס"ו והענין הוא ששמים נחשבים לשבטי' מחמי במשפחות ישראל וכח"ס כי אחם המעט דרשו רז"ל ס' מעט חשבונים שאינם אלא ס"ס משפחות ונפרס זה כי ידוע שישראל נמו שלש פעמים ח' בירידתם למצרים ב' ויגש. ב' כשהוקם המשכן ב' במדבר. ופעם סג' ב' פינחס ותחילה נעין בכחובים ב' ויגש תחלואם שם עולים למנין שבטים כשתחשוב ג"כ השבטים עמם בכללם והכלל הוא כי בני הגבירות היו כפל כמו בני האמהות כל גבירה שני פעמים כמו שפמחה חס החשבון בני ראובן ד'. חטך פלוא חלרן כרמי. בני שמעון שס. יוחאל ימין אהד יפן אחר שאלו: בני לוי ג'. גרשון קסת מררי: בני יהודה ס'. שלח פרץ זרח חלרן מחול: בני יסכר ד'. חולע פוס יוש שמחן: בני זבולן ג'. סרד אלן ימאלל: וסס שבטים עמון חרם אמוחם ברי ל"ב וסא דכחיו ר"ג אחרו רז"ל שיוכד השלימה ובוס' חירן שיעקב בעלמו השלים למחן ל"ג: בני זלפס שפמחה חמי מומה והוא י"ו. בני גד ז'. לפיין חגי שני אלבן ערי ארדי ארללי: בני אשר ז'. יומה יסוה יסוה שרם חבר מלכיל: ושי שבטים עמון כרי י"ו. ובין סלס ח"ט משפחות כנגד ח"ט פנים לחורב כי ים ח"ט פנים וע' פנים כי שבטים אמוחם הם כל ח' לשון אחר כי הם נפרדים ונפרדי' ובישראל ים ע' משפחות וסס כולם לשון אחד כי הם בסד סימור אלא שנגזק ים להם ע' פני לחורב: בני רחל י"ד. בני יוסף ב' משה אפרים:

אדרת במדבר אליהו

בזי צמחן י'. בלע בכר אשכל גרל נעמן אחי ראש חפס חפס ארד ועס השכנים עמקן סרי יד: בני בלסח חפסן ז' בני דן א'. חפס. בני נפתלי ד'. יחאלל גווי יר שלם ועס השכנים סרי ז' סך הכל ט' ועכשוו נחשב הסכנון של השכנים בפ' פניחם וחמאלם חפסם ס'. שלס חכמיון וסיון גב"ר גרל בכר ראש ואלט"ס שגס נעמן וארד חסר. זה השלמו בני בלע ארד ונעמן ואלה כים חפסם שגס בפ' ויגש נחשבים נעמן וארד שסיו בני בלע זה אינו דא"כ סיו כחובים ג"כ כסדר שכתובין בפ' ויגש נעמן קודם לארד אלא מוכח שהנחשבין כאן סס בני בלע ולפי שנחסרו חכמי צמחין ג"כ נעמן וארד. כולרנו להשלחם צמח בלע וזמ"ג חפסם גרל בכר ראש. וחסים נחמלפו בפ' ויגש כחיי אחי וכלן חפסם. סס חפסם וכלן שפוסם וכל אלו ססינו דרשו ח"ל סים לסס טעם והחפסם שנחסרו נפלו במלחמה שנלחמו כסחרו חסר ססר כדוע. אלא דקסח סא חסר עוד יז". י"ב שגסם שנחשבו בפ' ויגש וסלסם נקבות דים סרם יוכד (ואף שנכתב כאן וסס בנ אסר סרם סס פ' ויגש נחמל בחרך השכנים דכחיי וסרם אסחם אכל כאן סוא רוח סלל היסח בנ אסר כלל רק בנ אסמו. וכג' סרמב"ן בחרנוס וסס בנ אסח אסר). וססנען חסר א' דסינו אסר ובאסר חסר א' דסינו יסו ונאלו חפסם חסמם ואף שגס עוד סאר חספמות אינס כחובים כאן כמו שכתוב בפ' ויגש זה אין קפידא כי ססמח נחמלפו במקלח דרשוס ח"ל בבני ראוין לא נחמלף כלל. בבני סמנען נחמלף. בפ' ויגש כחיי ימואל וכלן כחיי נמואל. ואסר חסר לגמרי. בפ' ויגש כחיי נאר ובפ' פניחם כחיי ורם. בבני גר בפ' ויגש כחיי נפיון וכלן כחיי נפן. בפ' ויגש כחיי אכלן וכלן כחיי אמי: בבני יסר כחיי סס יז וכלן כחיי יסב: ועוד סים חסמם ואפריס שסרי סס לא נחשבו לחספמות חס שלס כאן בני חסמם ס'. חסר גלגד אינעז חלק אסריאל שסס סמידע חסר. בני אפריס ד'. שחלם בכר חסן ערן סרי י"ב חס הכרסח ברכס יעקב שסינו חסמם ואפריס שקולים ככל יסרלל סלף סס י"ב חספמות נגד י"ב שגסם נסאר חפסם חסמם ג' סים וססמם ואפריס וסן סלמו במסמם חספמות לוי שסיסכ כאן יסר על הסכנון שפ' ויגש וסן לבני חסריני חסלי מוסי קרמי. חסמם אלו סלמיו חסמם חסמרי חספמון פ' ויגש וזמ"ג ס' כי בסכנון פ' במדבר אין חסמם גרשן קסח חסרי בכלל חספמות וכלן חוסב כולס לחספמות חספמח סגרמי כו' וחסרי דפ' במדבר חוסב בני לוי סמונס חספמות וכלן נחסרו שלס דסינו חספמח ססמוני וחספמח ססמילי וחספמח סילסרי סס ע' וסלמו סס' אלו סמונס סכנסבין פסמם נע"ב ופסמם לס' וסוא כי מן בן כולס ס"ס וכמו כן סמונות סס ע' וסלמו סס' אלו סמונס סכנסבין פסמם נע"ב ופסמם לס' וסוא כי מן ע' סמונות ססס סובבים לארץ יסרלל ועססר יסססם בנ"י כמו סמונס בפ' לך לרעך נחמי אס סלרף סואח כו' חוסב סס עסר סמונות ועד סים סס סיו ולין סיו יוסב על גבול דרס ולין על גבול נפון וסן נכללן בחרך א"י ולעמיד יסוספו אלו סב' סמונות על נחלס א"י וסיו סוא יוסב בדרוס כח"ס אלו יסלמו חלרף סיוס כו' וסן כחוב ביחוקלל סיחוסף לדרומה ולספוס והעסר סמונות סיססם בנ"י סס חפסריס בפ' לך לך לרעך נחמי כו' קיו קמי קדמי חמי פריי רפאי חמרי כנעני גרגסי יבסי ואף שפ' נח חסיב ססיו לכנען י"ב עס כנען ענלמו ולין חח יבסי חמרי גרגסי חוי ערקי סיוי חרורי חמרי אף על פי כן לא חססם בפרסם לך לך. ללין וסיוי לפי שסס סיו חן לארץ יסרלל. וחרורי חמרי סס קיו קמי קדמי. וסוי סוא רפאים וסן חמרי במסכת שבת (דף פ"ה עמוד א') למס נקרא שסס חוי כו' ערקי סוא פריי אלא סלל לקמוס בני יסרלל לקיו קמי קדמי חסו חס סלל סורסו בלחוס עמון ומואל כי סס לקמוס חקיו קמי קדמי ונקרל על שסס ולעמיד ייסרס בני יסרלל וכמו שכתוב לחוס ומואל חסלוח דים כו' וסס סחמלל לפסמם כחיי בפסוק רק חממם עממם דסינו בפרסם בנ בפרסם קסם. אל חרן ססנעני וסמחי וסחמרי וסיבסי לפי סללו סחממם סיו זכח חלב דכס וכח"ס בפסוק סס חרן זכח חלב דכס וסס שלפסמם כחוב שסס סמונות דסינו בפרסם סופסמם בסופו לפי שסס כחוב כי סמר חמרינו כו' ולכך אינו כחיי סס סגרסי לפי

לפי שהוא פנה מעצמו ולא בזה עליו הטוי. כי המרס המרסם ולפעמי' כחבו כל השבעה אומות דהיינו צדוק וזמחן וזכר כי יצאך כי שש מדבר מוארץ ו' אומות: נמלא ע"פ סכלל הוא כי ס' אומות הן יושבים חוץ לא"י ועשרה שם י"ב בחדר א"י חבו ששלו לו בלק. סה. סה. וסו רח לו על זה הענין שם ס' וסו ע"ב ופעמים ס"ו וסס ס"ה (ו) כי ידעתי את אשר חנך חנך. הענין הוא מה שאמר אשר חנך ואשר יאמר ועוד מהו וקסמים צדס. לפי שדוע: כי בכל המלות נרץ להיות דבור ומעש' ובשניה' נגמר רעון כשי"ת וכמ"ס (ברכו' ט"ו ע"א) הרוס לקבל עליו עול מ"ס שלימה יעול ידיו וימח חפילין הוא מעשה ויקרא ק"ס הוא דבור וכן הסורה הוא דבור ועשיית המטע הוא מעשה וכן זה לעומת זה רש בלק ואמר לכה נא ארס הוא מעשה ואמר אשר חנך (הוא הדבור) ואשר אחר בצרכה את ובקללה אחר ואשר לפי שלשן את כחבו גבי צרכה וכמ"ס את בצרכה אשר תשמעו ואתו' נאמר אלל קללה וכמ"ס ובקללה אם לא וגו': (ו) וקסמים לשון רבים. צדס בייט בכל יד א' מוסס צדס של זקני מואב וצדס של זקני מדין הים אללס קסמים שני זמני קסמים כי הכיסוף נקרא צדסי לשונות נחש וקסס וכמ"ס כי לא נחש ציעקב ולא קסס ציסראל ונחש הוא צדצור (כחצולר פחו ופלס חפיו וכו') וקסס הוא צמעשה (כח"ס צימחקאל כ"א כ"ו לקסס קסס קלקל צמלס וגו') והו וקסמים לשון רבים כמ"ס צמסכת יצירה כף זכות וכף חוב ולשון מוכריע צינחיס: זקני מואב חקני וגו' זה בלק ובלעס ועליסס נאמר חסיב חכמים אסור (ישע"י ח"ד כ"ס) וטעס זקני' יקח (איוצ י"ב כ') אלו צ' זמני זקנים: וידברו אליו דברי בלק. זה הדבור המיוחד לו בלבדו כמו שכתבתי לעיל: (ח) כאשר ידבר ס' אלי. הספאר בענינו צנבואס שכיח חמקוס סנקרא שבת חס נרמא במלת וססבתי. כאשר ידבר. אחר שיגיד לסס מה שיצוא לו צנביאות מחס"י אכל לא קיים דברו כי כחס לסס דבר ס'. וססו שרי מואב. אמרו צמדרס ע"י סיסבו שרי מואב עס בלעס וסמחיס לדבר ס' ולא כמו טעסו זקני חרין סהלס חיקף ולא רטו לסמחין לכך זכר שרי מואב סנתעכס ספורעטת מלבוש עליסס עד ימי דוד אכל מדין צא עליסס ספורעטת חיד צימ"י חסס: (ט) מי האמיס האלס. עמד. ג' בלק. בן גסור. חלק מואב. ג"כ ג' דרגין מלחמס למעלס וכעד מה שאמר אלק וססיב לו (ו) בלק. בן גסור. חלק מואב. ג"כ ג' דרגין מלחמס למעלס וכעד מה שאמר לו סקב"ס עמד ססיב לו שלח אלי חסוב אי צעיימו: (י) סה סעס סילא מוארס. סה כחס בלעס בדבריו שלח אחר כל הדברים אשר דבר אליו בלק ע"י שלחמי כי בדברי בלק נאמר עס ינא מוארס. סה כסס את עין הארץ. וסו יסב מואלי. ססו רח על סססתר וסו לא אחר לסקב"ס רק שים סרסשוים ועוד כחס לו צמס שלח אחר לו כי עטס סו סממי לפי שלח רסס לסוכיר סססתר כי חסב סממילא יס' זכ ע"י סקללות סעגלות וססיב לו סקב"ס עד כל סב' (יב) לא חלק. לא חאר. וגד סססתר אחר לו כי צרך סו ככר ולא חועיל מואומס וג"כ ג"כ עד דבור מעסס מחסבס לא חלק מעסס. לא חאר דבור. כי צרך סו עד מחסבס. כי צרך סו ר"ת עולס כ"י. כ"י דרגין ססס כ"י אחיון עס חילדותיין ר"ע עמחין גילפס וגילפס דגילפס חסו כי צרך סו: (יג) כי חאן ס' לחתי לסלך עומסס. זכ סרסע כחס דצדרי ססבטיח לסס שיסיבס דבר ככל מה שידבר אליו סקב"ס וסו לא עסס כן צאמרוס אלל אחר לסס סעכב סקב"ס ססליכס ולא רסס שילך עמס' אכל שים האחרים לא חאר כי צרך לא אחר לסס סלס ס' אומר לסס. לא סיס שולח בלק אחריו פעס סמית ולכך סיס מוכח ולא סוכיר מהס כלל רק סוכיר סעכב סקב"ס שלח ילך עומסס לכן נאמר בסמוך חס לקרא ק' וגו' אשר אדבר אלק אחר מעסס ולפי סססליכס סיס אללו עיין גדול א"ל סקב"ס צפעס סב' ק' אחס וסעפ"כ חס' מוכרס שלח לעשות שוס דבר כי חס מה סלומר ק' וסו סב' דברים ססיס אללו נחסב לדבר קטן דהיינו לא חאר כי צרך סו סמס עיקר כי אף סחלק לא חועיל מואומס: (סו) רבים וסכבים. צ' דברים לפי ססככוד חלוי צמני דברי' צריציו וסמכובים וכן אמרו לפי כבד סנכססס סו יולאים ופעס א' אחר לפי רוב סנכססס כי צמני סדברים חלו חלי סככוד ובלק

אדרת במדבר אליהו

שלה שרים רבים וכנבדים: (ח) כי כד אכבד כ' ג' עולמן נחמיה עד עולם תחלה
 שלה ל שרים רבים וכנבדים וסוף נד מעשה וכל אשר תחלה אלי אעשה עד עולמו תחלה
 סגורה נחמיה כל ולך כחיו זו אמירה שהוא נד דבור. כי כד אכבד מחד. הוא נד
 עולמו עולמו שהוא נסחר ולך כחיו מחד וסוף נד מעשה וסוף עולמו ג' דרגן מחד
 כח"ס ה' נחמיה יסד ארץ כי' ונחמיה אית זה ג' דרגן חמשה לנד ואח"כ חמשה דלחמיה
 צניעו חסו כד הוא נסחר. ואח"כ אכבד הוא עולם. לפי שכן נדח שמי אכבד לוחך אבל
 מלת כד הוא נעלם: מחד. זה מה שמו ומה שם נד וחיבות כד אכבד וכלל נחמיה כ"ח
 ח"ס כי מה ג' פ"י וסוף הוא כ"ח כ"ב אחון ח' אחון ה"א ואל"ף ויחי שירו חמשה ואלף
 כי ג' נחמיה עד כד אכבד מחד. וכל. הוא כל שנכלל בששה ח"ס כי כל בשמי' ובארץ. (כח)
 ונחמיה את אחיו וגו' ושי נערו עמו. הענין הוא כי האחון יס' לה עוד שנים עולים לה וסוף
 עיר וכן אחון וכללם ה' חמשה עם האחון ושי נערו היו חמשים עם אלו השנים ולך לקח
 ג' נערו ואמרו ח"ל שאזכרם אבינו ע"ה קדמו דכחיו ונחמיה את מחורו ויקח את שני נערו
 אחו ג"כ שלשם ונחמיה רביו ע"ה ג"כ כחיו ויקח חמשה את אחיו ואת בניו וירכבם על
 סמך ג"כ שלשם הם קדמו ותקט מקדום את אשר ראה בלעם הרשע לקלקל ולך כחיו אסרי
 לנפן עירם ולחמיה בני אחיו ולך לעמיד לבוא יתחנן זה ע"י חמשה כח"ס עני וירכב על סמך
 ועל עיר בן אחמיה כי האחון כד קבלה גמולה שהרגה המלך: (כג) ותרא האחון את מלך
 ה' נבד בדרך. ואח"כ יעמוד נחמיה בכרמים גדר מה וגדר מה. ואח"כ יעמוד
 נחמיה לר אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל. הענין הוא כי הראה לו ג"ד שהם נחמיה על
 ישראל ולך לא יוכל לעשות להם מחמיה וכח"ס כי נר חמיה. ותורה אור. דרך חיים תוכחות
 מוסר. וס' ג' מוסר. ותורה. ויראה. והראה המלך ג' דברים אלו מלמעלה למטה נחמיה
 נבד בדרך. הוא דרך חיים דכחיו ביד דרך ואח"כ נחמיה בכרמים הוא הסורה גדר מה וגדר
 מה דכחיו כחיו זה מה ומה הם כחיו חסר נחמיה ותורה שבע"פ ולך כחיו שני
 פעמים זה וסוף כ"ד עד כ"ד ספרים. ומינוי חמשה פעמים שהסורה נחמיה לנרם בנרם צניעו
 כדמי עלי. ואח"כ יעמוד נחמיה לר אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל. הן המעט שאין דרך
 לנטות מוסר ימין ושמאל וכח"ס לא חוסף ולא חסר וכח"ס אלה המעט שאין נביא רשאי
 לחסר דבר אבל נחמיה יכול להוסיף חידושים וסייגים ונחמיה אסור להוסיף או למעט וכח"ס
 אל חס ימין ושמאל הסר רגלך מרע ולך כחיו כן אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל ועוד
 אמרו ח"ל סימני אבות הראה לו וכנבד ג' רגלים פסח נד אכרם שאפס מטה שבושע נד
 ינחם שכוזב זו שקרא לבאר שבעה ושבעה' כחיו שבעה שבושע חספ' לך וסוכות נד יעקב
 וכח"ס יעקב נסע סכנה ולך נקראו רגלים שרף לעלות ברגלים לראות המקדש וכמו שהאבות
 כל א' וא' כלל חג' כח"ס ככל מכל כל. הן כלולין השלם רגלים כל א' משלשן וג"כ נחמיה
 ג"פ נחמיה ג' בריחות א' צפ' משפטים צברית לוחות הראשונים וא' צפ' כי חסר צברית לוחות
 שמוח וא' צברית של ערבות מואב וכנבד הן כחיו כן חסר כחיו חסר רגלים ג"כ ג"פ א' דכחיו
 האחון לבלעם ושי פעמים דכחיו המלך וכמו שהרגלים נאמרו צ"פ חסר הבגורה דכחיו
 נחמיה ונביא חסר וס' ע"י חמשה. הן כן צ"פ אחר המלך ג' רגלים ופעם השלישי אחר
 האחון ח"ס סימני אבות חסר רגלים הראה לו: ומרבו שלופה בידו. הענין מה שכתב
 ומרבו. הוא כח"ס כי זכר גדול לה' בצורה וטוב גדול בארץ אדום א' לחמיה וא' לעילא ולך גם
 כן כחיו צ"פ ומרבו שלופה בידו א' בפסוק ותרא האחון וגו' ומרבו שלופה וא' בפסוק ויגל
 ה' את עיני בלעם וגו' ומרבו שלופה בידו וכך היה שבושעו פעם חסר את האחון נחמיה
 ובפעם השני' והרג בלעם וכח"ס צפ' חסר נקם את נחמיה כי' ונחמיה על מדין ויכרת כל זכר
 כי' ולא הזכיר כלל מרד ואח"כ כחיו ואת בלעם בן בעור הרבו נחמיה דייקא נחמיה חסר
 והמיוחד לו חסר מרד השני שנכתב כן שני פעמים ומרבו שלופה מד לעילא ומד לחמיה וכח"ס

כי זבח גדול ג"כ שני מימי חרב דלעיל ולכן אחר המלך לבגס כי עתה גם אחכר סרגתי חיצת עתה דייקא שדאי סופו ליהרב בחרב הסוא אלא שגם עתה סרגתי ולא הייתי מוחזק עד עת הסיא: (ל) הלא אנכי אחך אשר רכבת עלי כי' ואמרו רז"ל (סנהדרין ק"ט ע"ב. ע"א ד' ע"ב) ששאלו אותו מ"ט לא רכבת אסוסי' ח"ל ברטיבא שדאי ח"ל הלא אנכי אחך לטעינה בעלמא אשר רכבת עלי באקראי בעלמא ח"ל מעורך ולכאורה הפלא ופלא שיסיה נס גדול חס שלא היה מיוחם עולם ששכל טענות כאלו אך הענין הוא כי סוס הוא ענין גדול וסקב"ה אחר עליו כמה פסוקי' וכח"ס התחן לסוס גבורה החלבים נאצרו רעומה (איוב ל"ט י"ט) ומשתבח מאד בו והענין הוא כי סוס הוא אחורי מלכותא דרקיעא והוא לוחם מלחמו' ישראל כח"ס באיוב (סס) ומרמוק יריח מלחמו' רעם שרי' ותרועה חס ששאלוהו מדוע לא רכבת אסוסי' הלא אחס רועה לעקור ישראל ומדוע לא רכבת אסוסי' אלא ודאי שאין כך יכולת לרכוב על הסוס ולכן לא חילק לנשות שום דבר רע לישראל והשיב להם שהימיו באגם כי הסוס יונק מן האגם אחורי עלמא עילאה ואחורי ז' אחוון דמרגלאן ח"ס דעל סוס מלך (שבת קל"ב ע"א) ואמר להם לטעינה בעלמא וכח"ס לאטענא קולפא ומרשי'. והשיבם האחון אשר רכבת עלי אחר באקראי בעלמא כח"ס לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו והשיבם מעורך עד היום הזה. הססין הסכנתי כי אחורי רז"ל ולא עוד אלא שאני עושה כך מעשה אישות בלילס והענין הוא כי נביאי ח"ה חלוקין מנביאי ישראל שניביאי ישראל בזה אליהם סקב"ה ביום וניביאי ח"ה אינו בזה להם אלא בלילה ומשה רבינו ע"ה היה לו מעלה עוד שהוא קבל דיבור מפי סקב"ה בעלמא וניביאים מפי אמרעני דהיינו ע"ה מלאכים שנקראו אישים ח"ס בגמ' וישמע משה ויפול על פניו מלמד שחשדוה מאשח איש (סנהדרין ק"י ע"א) הכוונה הוא כי הם אחורי כל העדה כולם קדושי' כי' והשוו ענינם למשה חסו שחשדוהו שניבאוהו היה ג"כ מאשח איש ע"ה המלאכים שנקראו אישים שכל הניביאים מקבלים נביאחם מכן ומא שחמך מאשח לפי שהניביאים דומין לאשח המקבלת מן הוכר כך הם מקבלים הניבואה ממלאכים וע"ה נעשו ג"כ אהרן ומרים שדמו שהם שווים למשה בניבואה והשיב להם סקב"ה לא כן עבדי משה פה אל פה אדבר בו חס שאמרתי לו האחון ולא עוד אלא שאני עושה כך מעשה אישות בלילה רז"ל בג' דרגין אחס פחות מהס הא' שאני עושה כך שניבואחך אינו בזה אלא ע"ה האחון וכחצוצר שהניבואה לא בזה לו כי חס במשמרה ראשונה של לילה שזה חמור ווער והשני' מעשה אישות שניבואחך. ע"ה אמרעני במעשה איש' והשלישית בלילה שניבואחך אינה אלא בלילה ובאקראי בעלמא ואיך תחשוב שתשלט על ישראל מכיון שאחס פחו' מהס בג' דרגין: (לא) ויגל ה' את עיני בלעם וגו'. וירא את מלאך ה' נצב בדרך וגו'. הנה האחון רחמס אחורי ג"פ בדרך ובמעטול הכרמים ובמקו' נר שהוא נגד אברהם יצחק יעקב וכח"ס לעיל ובגלס ראס אחורי בדרך שהוא דרגא קדמאס שבו מוחמין כל השלס אבות וכן צפרסס קך לך ואעשך לגוי גדול זה כנגד אברהם ואצרכך זה שאומרים אליה יצחק ואגדלה שמך נגד יעקב יכול יכו מוחמין כולם ח"ל וסי' צרכס כך מוחמין. וכן בק"ס כחצי ג' דברים בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך ודרסו בספרי' נגד אברהם שכתוב בו ומלאח את לבבו נאמן ועד יצחק שמסר נפשו על ק"ה וגד יעקב שחן כל מומוו בשביל ח"ה וכח"ס אשר כריחי לי פ' וימי ואעפ"כ אינו מוחס אלא והיו הדברי' האלה אשר אנכי מוחד היום על לבבך שהוא נגד אברהם: ג"פ הראשון' כחצי ברות ב' ובפעם סד' כחצי ברות ע' על לבבך וכן כחצי בשמים מומעל ועל הארץ מתחת כאן ב' וכאן ע' וכן כחצי בכל עץ או על הארץ ולכך נראה לו המלאך ג"כ בדרך שהוא נגד אברהם שבו מוחמין בכל מוקס (לב) ירט הדרך. הענין של ג' רגלי' והוא סוד עולה ומתח עליהם הרוח ולכך אחורי צוהר פרסה לו שהעולה והפך לרס"ק וכן כתוב באלד ומיד ומתח עליהם הרוח שהוא רוח אליהם שזכו לה: (לד) ויאמר בלעם אל מלאך ה' מטאתי וגו' ועתה חס רע בעיניך אשוב לי. בזה פרסעו מאד במה שאמר כי לא ידעתי שהמלאך אחר אלו כי ירט הדרך שהדרך הוא לגדי ושלא ברעמי ובגלס עישה עלמא כאלו איש מרגס

אדרת במדבר אליהו

זה כלל ואמר כי לא ידעתי ואמר עוד ועתה אם רע בעיניך וגו' הלא כבר ראית כמה מיני תקלה שבאו על ידי והוא עשה כאינו מציין ולכך אמר לו המלאך לך אם אחת רוצה לך. ואפס וגו' אחי חדר. למעלה כשאמר לו הקב"ה אמר לו אחי תעשה כזכירו על העשייה והמלאך ספיקו על הדיבור ולכך כתיב אחי חדר כי לך דיבור ומעשה. בפעם ה' כשזכרם אמר בלך לקב איני לקחתיך כו' והשיב לו אחי אשמך לדבר. ובפעם ה' אמר אחי אעשה. ובפעם ג' אמר שיהיה לא אוכל לעבר את פי ה' לעשות טובה או רעה אשר ידבר ה' אחי אדבר כי בפעם הראשון חרה בלכן על אשר זכרם זה שאמר לקב איני לקחתיך כו' והשיב אשמך לדבר ובפעם ה' אמר בלך גם קב לא תקבנו לא היה לך לקלס ולא לזכרם והשיב בלעם אחי אעשה כי אני מוכרח לעשות ולזכרם ובפעם השלישית אמר בלך וחשב בלך בדעתו שכל זה הוא בשביל שבלעם רוצה לקיים דברי ה' הלא אמר ואמר אחי אשמך לדבר אחי אעשה. והשיב חרה לו בפעם ה' על אשר אין סוף עד רצון ה' והשיב לו בלעם לא אוכל לעבר לעשות טובה או רעה וסודם כי אין זו כח להלך כלל עד רצון הקב"ה וזכיר העשייה וגם הדיבור שבשיהיה לא יוכל לעבור על רצון הקב"ה וכמו דאיתא בזוהר ב' דרגין אמירם ועשייה ושלשית סוללה שיהיה אווירם ועשי' וכן אנו אומרי' בדרך שאמר והיה העולם בדרך עושה בראשית ואח"כ בדרך אומר ועושה וכן כאן אמר בפעם הראשון אחי אשמך לדבר ואח"כ אחי אעשה ובפעם ה' אמר שיהיה לא אוכל וגו' לעשות וגו' אחי אדבר:

מהדורא רביעאה

(ג) וירא בלך בן נפוצ. אמר ד' לשונות וירא. ויגר. ויקן. ויאמר. ג' במחשבה וא' בדבור כי המחשבה הוא ג' דברים במחמה ותבונה דעת ודבור היא הרביעית הסוללת אותם. שפחים ולשון בלשון במחמה כח"ס בר"מ פ' ויקר' שפחים דעת ותבונה כח"ס שם וכו"ס כי ה' יקן מחמה. חפיו דעת ותבונה. וירא במחמה כל ראייה במחמה כח"ס ולבי ראית הרבה מחמה וכ"ס בזוהר וירא בלך בחלק דמחמה. ויגר צביה כח"ס הקשים צביה ללא לה ליק יגיעה בלי פחד: כי השם אלוהי מחמה ולא חלק לה צביה. ויקן בדעת כח"ס ר"ל מי שדעתו קלה. ויאמר היא הרביעית וראיה הוא בימינה וכו"ס בחיקוי' ח"ע ופחד הוא בשמאלא כידוע לכן אמר מאד כח"ס גדלת מאד טוב מאד וכו"ס בסבא. וכן צד' דרגין שכולל הכל. וכן אמר כאן ד' שמות. ישראל. העם. בני ישראל. הקהל. ישראל הם במחשבה. העם צביה והוא קריא מלך רב לפיכך ואמר כי רב הוא. השלישית בני ישראל הוא דעת כח"ס מה שמו ומה שם צו כי דעת אלא צו כתיב כי דעת וכן כתיב כאן ישראל ובני ישראל. הקהל היא הרביעית ד' זמנים. ישראל. כשהוא חסר מוחלים שנקראו שמו ישראל וכו"ס חכתי להם ברית ראשונים. העם. לעתיד לבוא וכו"ס הן עם לבד יסכן שיאשרו עם לבד ואין לך שם אחר. וס' ראשית ואמריה וכו"ס אחת המלח להראות. ואמר מאן איכו סימא מלכא משיחא שכן שם דרגין האלו. בני ישראל בימי דוד כח"ס. הקהל. אלו הגרים. וכן כעד ד' דרגין שבשראל כהנים לויים ישראלים גרים וכעד ד'. אנשים חכמים ונבונים ויודעים. ואנשים הוא נגד שרים ומלכים וכו"ס (יומא ל"ט ע"א) אישי כה"ג וכו"ס הלא איש אחת וכן נגד גרים גירי הדיק שם במלכות וכו"ס וישם כסא לאם המלך (מ"א ב' י"ט) אמרו ר"ל (ב"ב ל"א ע"ב) זו רוח שהיא אחת של מלכות: (ד) ויאמר מואב אל זקני מדין. אמרו בזוהר אמרו עולמיא לביא ופי' כוונת הזכיר שמחזק קושיית הגמרא שאמרו (ב"ב ל"ח ע"א) ומה מדין שלא באו אלא לעזור את מואב אמר הקב"ה לרוד את המדינים וגו' מואבים עוזין לא כ"ס אמר ליה הקב"ה לא כשעלתה על דעתך עלתה על דעתי שתי פרדות טובות יש לי להוציא חכם כו' וסקסס הזכיר הלא גם מוחזק יאלו כמה פרדות טובות וס' יתרו וכל בני סרעבים ואפורס אשת משה ולמה לא מילט המדינים

אדרת במדבר אליהו

המדעים וחידושי ע"פ חז"ל כי התאמה אע"פ שיש עליה גם כמה קוים. שומרים לוחם בשביל התאמה ובשומקנים התאמה אזי יתנו האילן עם הקולוס וכו' ומהו וידון זה כי המדעים כבר יאלו מהם הטובים ולכן חזר לוחם שוממה ולכן לא יאלו מהם טובים ומש"כ מואב ועמון שעדיין יש לו להויתא מהם ולכן יטילו הם בשבילם מה רוח הפסוק ויאמר מואב אל זקני מדן במואב לא כחייב זקני שעדיין יש להויתא מהם והם עדיין כנערים ומש"כ במדן שילאו מהם כבר והם חוקים והם כונת הוכר אחרו עולמית הם המואבים וקורא לוחם עולמית. לטבילת הם המדעים וקורא לוחם טבילת לרח כח"ט: כלחך הסור אח ירק הסדס הסור פי' בר"ח זה רוח על משיח בן יוסף שיכלה האומות שנקראו ירק הסדס וכח"ט בסור שורו סדר לו וכח"ט פ' וישלח ויהי לו שור ומחור. ועוד פי' בווכר הסור דקאי על הממונה של גיסים שמוסף הממחוק של הרשעים לגיסים [אם ידע מחמתם שכל כשופים דבלק היו מממן זכ] וזה שכתב בר"ח דקאי על משיח בן יוסף אחרו האריך ידע זה אלא מבא ולא ידע מה מבא ומה הפירושים רוחים בפסוק וכמו שאלו בר"ח אחר שגבוהם ולא ידע כו' וכח"ט בווכר וזה האנדרך ליה למדע כל אחריו דכסוף שור ואל לא ידע לא יכל למעבד מרשי וקסמו: אח ירק הסדס. ידוע שכל הממחין באים מהם שד"י ט' ג' טפין דאבסן ע"י י' ד' דנאב לסון יוסף בארעא שכן שני המרכבות ג' ד' וזה עמרו ואלו שאין באין ועמרו בה נקראו קרי חסו ירק הסדס לכן נאמר להנחיל אבשי ים ואחרותי' אחולא. סד' ליה לה מברחא כלס יראת ה' היא אורו להמלכות ומחילם נעשית סיכרל מלחא: ובלק בן נפור חק למואב בעת הסוא. כבר כתבתי שם כעב ג' דבר' שאלו למעל' עולם שם נפש. בלק בן נפור הוא הנפש: חק למואב. הוא המדעים ולכן נאמר למואב השיך למואב. בעת הסוא. הוא הזמן. וכח"ט הסוא ג' אל' להור' כי שלם אלו היו מקור כל הכשופים בלק היה ראש לכל המכשפים ומואב היא מדעיה שבה היה מקור כל הכשוף ולכן נאמר ויאכל העם מחציתו אלהים ויחל ישראל חיפק כסאלו עמו לסם כשוף. בעת הסוא. הזמן הסוא היה זמן ועת לשיטת הכשוף ומקור כל הכשופי' עד החמלה הקדושה. והם עד ג' דברים האלו שם עש"ן ודביעת הוא השם. כח"ט וסלכת אל המקום כו'. לשון כו' ובאת כו' אשר יהיה בימים ההם כו'. חסו אח כל אשר עשה ישראל לאחריו כי הוא ע"פ השם כי כל מעשיהם במדבר היה ע"פ ה' וכח"ט סל רם והחבר זו (ס) וישלח מלאכים. הוא המחמשים במעשה. מלאכים אחרו כח"ט דרגין קסמין שאלו לו. ולכן כאל ג' פסוקים וירא ויגר. (סס תחייסון כ"ג חיבות) ויאמר מואב (כוא ג"כ כ"ג חיבות) וישלח. ועסה. כן כח"ט כח"ט: ב"פ הראשונים הם ג' אחון גילופי גילופין דע"ב שהוא בחכמה. ויאמר הוא ג' דס"ג דביות שכלל באלו חק וגרון שסיה מלכות לסם. וישלח ועסה. סס ד' של דעת שם נחגלס דרגא רביעית ט"ק שני"ן ג' ד' עד ה' אלהים לבאות ומרס וי"ן וכן מה טובו אלהים כו'. פחורס כו' ג' אלהים כח"ט למעל. ארץ בני עמו. שכלם היו מחשפים כחורו שאלך ארס קרובס-לקדושה: סס עס יאל מחמרים. ד' דרגין. סס סס. ד' דרגין החממות. יאל מחמרים. כח"ט אכיו ה' חלקך אשר כולאחך מוולרי' והוא ידוע עלולא עולאס: (י) ועסה. ססעת גורם כח"ט: ססס סס. שדור הסדבר היה ראשים לכל עם ישראל וכח"ט חזל לאחד שרש לקץ עק עק עד שגא ח' ואמר חפור אחר שרשו ופפר ומאל אבן גדולה שמומח בזקוס שרשו וכן כח"ט כאל כי מראש לרס אראנו וכן אחר כאל ע"י ג' האלו שכן עש"ן שאלס ראש לכל המכשפים והזמן הוא טוב מאלד לעשו' זו כשוף אכל הם ראשית וסורס כל ישראל: כי עטס הוא. לפי שכלל היה דרגא דקסס וכל' היה דרגא דנחש ולכן שאל לבלעם שיחברו יחד ויהיו שני הדבר' קסס ונחש אלו צידה כי ה' לבדו לא ה' יכול לעשות לישראל שום דבר כי לישראל ה' שני דבר' חור' ועבודה. סס סמי וסר חורב. ולכן אחר בלק אולי אוכל נכס זו אחר אוכל ל' ונכס לשון רבים ופירושו ע"י שחמברר אלי ויהיה לי שני דברים קסס ונחש אולי אוכל אחר ועמי ע"י שני דברים שלט לטכות בישראל אכל אני לבדי בודאי לא אוכל שאין לי אלא דבר ח':

אדרת במדבר אליהו

ואגרשנו מן הארץ. אחריו צוהר מן הארץ דייקא מחרן עליונה ואחריו צוהר שלך ואחר אחר
 חצרך חצרך שבו יצרך הארץ העליונה של חסא נריכה לסס. ואחר גם כן ד' דרגין. ב'
 עליונה בנחום וענה לכה נא ארה ל' אח העס סוה. כי עטס. וב' תחמוסס בקסס לך
 אחר אולי אוכל כו' ואגרשנו כידוע צסור שני בריחות בריח הלשון כו' שמחברים ד' דרגין בדבור
 ובמעשה: ואחר ואשר ו' אשר ה' וא' שסס ה"א וא' פאר תחת אפר שגנו צה ויסי שירו תחשס
 ואלף. ואלף תשלים ג"כ לכ"ב א"י"כ. א"י"ה וסס סוד כ"ג כ"ח כח"ס וסכל בדעת ח"ס כי דעתו:
 (ז) וקסמים בידס. סוליוס לו קסמים להסלים לניחום ססיס לו ולכך כתיב בידס שסוה סמעשס שני
 ידים כף זכות וכף חסו ולשון חק חכריע בנחום ולכך כתיב ג"כ זקי מואב חקני מדין וקסמים
 בידס בשני ידים סל סוקמים חסו וידברו אליו דברי בלק שסאחר לו מה סבקס ממנו לשלחא:
 (ח) וססבחי. כסשר. סוה ביניס ותכמה ססס דבור ותשובס. ראשית ואחרית. יסר וסחר. ח"ס
 ססובס חסוב ס"א ובסנייח אחר וסדעס מה יסך כו' וסוה סדעס שסוה ביסר צסור סס ע"ב
 ויבנא ולא ידע מה יבנא סברסלשון לא אחר לסס אלא סדיבור סנאחר וססבחי אחרס דבר.
 ובססיס אחר וסדעס מה יסך שסוה סמעשס כי דעת סוה צמעשס: יסבנו שרי מואב. סס
 שריס אחריס שסלח אחריו לסולך אורו כח"ס ה' צמספט יבא עס זקי עמו וסריו (יסעיס
 ג' יד) ולכן לא נאמר כן מדין רק שרי מואב ובסדרס ובסורס אחריו סוקי מדין לא רע לסחעכב
 סס רק זקי מואב כו' וסל וסל איתחא: (ט) מי סלססיס סלסל עמד. אחר ד' חיצות נגד ד'
 דרגין עמד סוה דרגס העליונה. מי סלסל נגד ב' זקמים ססס למעלה ולמטה בימינא ובסמאלא.
 סלססיס. נגד ססריס צסמנע לכאן ולכאן. עמד. סרויסיס לסחסבר עמד. ונגד זכ ססיי ד'
 דבריס (י) בלק בן נפור. מלך מואב. סלח. אלו: (יא) סוה העס. דלג כי עלוסי סוה מומי. וגס
 דלג מן סרץ. כי ב' אלו סוה ב' מעלות סל יסרלל כי עטס. סוה למעלה וגס צלך יסרעו
 צסורס גדול מחר וסוה תסנלחיו ססנלס יוחר מבלק דלג חיצות סללו ולא סוכיר מעלחס וגס
 מה ססאחר אולי אוכל נכס צו דלג נכס צו ואחר לסלחס לרוב גסאורו כי בלק
 אחר אולי אוכל נכס צו פי' ע"י סקסמים שיש לנו אוכל אנו ועמנו לסכות צסס
 ובלעס לגדול גסאורו לא סוכיר כלל זכ ואחר אוכל לסלחס שגס בלל סקסמים
 אלחס צסס ואנו נריך לקסמים: (יב) וסאחר אלסיס לא חלך וגו'. רח לו ג' ברכות
 ברכס ראשונה יסאחר מן ארס ינחיו כו' סצחנס יסרע וסוה רח לא חלך. ברכס שמיס סוה
 ברך לקחתי כו' רח צח"ס לא חסר. לא איס אל יוכב. בסלישית אחר מברכיך בריך וכי רח
 צח"ס כי בריך סוה: כי בריך. סוה רח"ס סלוחות וסחורס שרי סלויין ואיביריס ג' אלסיס ג'
 סמכן. וג' גילטפין. ע"ב. ומ"ב. וסחל מפרס ותיבת סוה. סס י"ב לשלחל ר"ע עלמין וסוה
 צחורה גילופי אורחיות וגילופי גילופין וכ"י סרשין סל ר"ע עלמין וסס ר"ח סל ג' חיצות אלו ססס
 ססרסיס ובלק אחר כי עלוסי סוה סוה כנגד רח"ס מוטת ססס רל"ו וי"ב סרסיס כח"ס צפ'
 יחרו. עטס צחמח. בריך צחורס. וסס נגד ב' דרגין סל בלק ובלעס: (יג) כי כבד אכבדך. כבד
 כחצתי כנגד ב' סמכן חו"ב וסכמה לא אסגלי' אלא צבינע וסס נגד כבד אח אבך ואח אחר:
 מחר נגד סדעת רחוק מה ססיס ועמוק עמוק מי יחללנו מי עלס לשמיס מה סמו כו'. מחר
 וכל. סוה ח"ס ומ"י: (כב) וסוה רכב על אחרו וסני נעריו עמו. סני נעריו נגד עיר בן אסחט
 ומח"ס אסרי לגבן עירס ולסרקס בני אחרו ועסחיד לסיות מלך סחסיס סליט עליוסס כח"ס רכב
 על חסור ועל עיר בן אסחוט (זכרי' ט' ט') וכן צצברסס נסאור ויסבס אח חסורו ויקס אח סני
 נעריו אחר וג' פעמים חסמן ל' סטן א' נגד אברסס וא' נגד יסחך וא' סמעשס לפיסיס כססר
 ועמד צכולס וסן סגיני כן על יסרלל ועגלס ג"כ סמללך ג"פ לסטן וכמו סעגלס סס סמללך
 לנברסס ב"פ כח"ס סס צפ' ויקרל אלו מללך כו' גס כן דבר סמללך ב"פ עס בלעס וסאחר
 אלו מללך. וסאחר מללך ה' אל בלעס: ויסחיב מללך ה' בדרך. ב' מקומות נסגלס סמללך
 לנחן כנגד כי נר מוטס ס'. בדרך נגד חרך חייס כו'. (כד) צמסעול סכרמי'. נגד אורס וסן

אדרת במד אליהו

ב' תורת סי' גדר מה ומה וכתוב בה מה ומה הם כתובים וכח"ס כרם הים לשלח כרמי לפי כרם צינור וכח"ס וכחורם וכחורם אשר כתבתי. החורם זו חורה שכתב וכחורם זו חורם אשר כתבתי להורחם זו גמרא: (כו) אשר אין דרך לטות ימין ושמאלו. נגד גר משה וכח"ס אל חט ימין ושמאל. לא חסך עליו ולא חגרע ממנו וכן נגד ב' דרגין מעלה ומטה ואחמע חסו שכחיו. בדרך. ובדר. ואחח בלעם (ל) ההסכן הסכנתי לעשות ק"ה. בדרך שהוא תחתון ובדר הוא חזק וכן מטה ומעלה ומעלה ומטה. ותלחץ אל הקיר. אדון הכל שהוא מושל על כל הכשפי קיר זו מלכות שם אדמי וכח"ס לסיסתי ברכני פרעה דמוחך רעיתי: ההסכן הסכנתי לעשות. רחמי לי שבשלבם דברים הוא במדרגה פחותה מנביאי ישראל לפי שהוא היה מדרס עמוז לנביאי ישראל בכל עניניו אמרם לו הלא בג' דברים אחת חלוק מנביאי ישראל הלא שנינו ישראל מקבלים נביאיהם ע"י מלאכים קדושים שהם הנקראים אישים ונביאי א"ה מקבלים ע"י סטרא דאחון ואחור ועוד כי נביאי ישראל מקבלים נביאיהם ביום וכח"ס בהשכמה עלה פי' ונביאי א"ה דווקא בלילה וכח"ס נפול חרמה על אנשים וכח"ס ר"ל חשל לאדם כשהוא הולך אל פלגשו הולך בהבנה והשליטה שנינו ישראל מתנבאים נביאיהם בלי שום פעולה שיעשו להם ונביאי א"ה מוכרחים לעשות דווקא מעשה כמו הקסמי' והכישוף ומהם היה עוד יותר למעלה מכל הנביאים שכתוב בו פ"פ חס שאלמו ר"ל שחשדו להם מלאכה איש פי' שחשדו שם נבואתו הוא ע"י מלאכים הנקראים אישים וכשאר הנביאים ומטאו בזה וכמו שאמר להם הקב"ה לא כן עבדי משה כי פה אל פה אדבר זו וכו' והנה כל ג' חילוקים האלו שבין נביאי ישראל לנביאי א"ה רחמי לו האחון בג' חיצות אלו. ההסכן דרשי ר"ל שהוא חלשן סוכנת שט"י בזה לו הנבואה כמה שכתבתי למעלה הסכנתי הוא דווקא בלילה ובמשמר ראשונה שאלו הוא משמרת החמורים וכח"ס חמור טעור: לעשות. רחמי לו שאין מקבל נבואתו רק ע"י מעשה חס שאלמו ר"ל ולא עוד אלא שאני עושה ק"ה מעשה אישיות בלילה ג' עניינים הללו אמרם לו שזה אחת חלוק מהם שנואחד הוא רק ע"י מעשה אישיות. ואני עושה ק"ה. דהיינו ע"י סטרא דחמורים. בלילה דווקא ולא ביום: ק"ה. אמרם לו איך אחת רוצה להסדרות לנביאי ישראל שברי הם מתנבאים בזה וכח"ס כל הנביאים נתנבאו בזה ואין אחת מתנבא בזה כמו שאחש חושב ואחור ואני אקרא כה כי חס שאמרם לך כ"ה כולל ג"פ כה נגד ג"ד דלעיל. ויאמר לא. אע"פ שהיה ולא ביום אע"פ"כ לא עזב מחשבתו ומעש' הרעה שלו והלך לקלס: (לב) ירט. סוד ותאח עלים' הרוח סוד אלה ומיד שם שדים הנשאר בהם הוא הרוח ח"ס עולם שחשפך לרוח וכן ג' רוחין כח"ס בחמילת פ' ט צובר חלת רוחין קטורים כחור וכן ג' שמות דמשכנא וכן ט' שמון מלמעלה למטה ג"פ קדוש קדוש קדוש כי' ועדס הן סוד ג' רגלים: (לג) אולי נעשה מפי כי עשה גם אחכה הרגתי ואותה הסייתי. פירשוהו המפרשים אולי כמו לולי והוא תמוה שלא מצינו בכל החורה שאולי יחי' פירשו לא (וכמה פעמים כתוב להיפך אולי אוכל נכה זו. אולי ימשי אבי). אלא הפירוש אולי. הוא חס נעשה מפי ולכן כתיב כאן מפי ומעלה כתיב ותרמי האחון ותע לפני הוא הכל בדיוק חסו שהמלאך הוכיחו על מה שהיה האחון ואמר הלא אחת ראש לכל הקוסמי' ואחרי הרוח מעשים כאלו שהאחון עושה מה שלא עשה כן בשום פעם ואיך שמון אל לך שחשחמתי יש דבר המועט מלכת: כי עשה גס אחכה. פי' כי עשה. לפי שנסך וסר גם בלעם חסו שכתוב כאן ב"פ ומרבו שלפס ערה כשראכה אותו האחון וסרלה אותו בלעם כי בהגלות מרבו החמיל במחשבת הריגת הנערים גם כשרגיו בלעם לבסוף וכח"ס סרנו בני ישראל במרצ כי לולי זה בוודאי לא הי' באפשרי לשום אדם שיכרוג את בלעם רק שהסתכל היתה ע"י מרצ המלאך ואז לבסוף יכלו ג"כ ישראל לגמרו ולהרגו וכל המלחמה היה ע"י המלאך חסו שאמר כי עשה פי' שאם לא נעשה מפי הרגתי אותך חייך ולא כמו שהוא עשה שחמי' עוד עד מלחמת מדין ואמר גם אחכה פי' אחכה והנערים והאנשים הסובלים עמך את בולם הייתי הורג: ואותה הסייתי. ואח האחון הייתי מניח וסר לא עשה החמור עונה רק

אדרת במדבר אליהו

ק' לבד בזה שלא הלכנו ונעשה מחקרים זה. שאחרי שאמרנו במדבר ואלו כח הכוחות אשר
 לא הלכנו אדרתו הוא עשהו ק' טובה בזה ולכן נכבדו באחון חזקו ובסוף (נפרד בלעם)
 ולק' נראה ב"פ במדברנו שלפני ח' לאחון וא' בלעם וכתב ויקס בלעם ויק' ולא סוכר סם
 סמור: (לט) ויבאו קריית חטת כח"ט עד לא עשה ארץ ומוטות (חש"מ כ"ז) ארץ הוא ח"י.
 ומוטות הוא שר הממונות הנקראים מן וכו"ט ואגרשנו מן הארץ שרש נגרשנו מן הארץ
 העליונה ולק' כח"ט כח' ויבאו קריית חטת שישאל היו עומדים אצל ח"י והם הלכו חוץ לסם
 ליד סטורא אחרא: (ח) ויבנה בלק בקר ואלן וישלח לבלעם ולשרים אשר אחרו. שחטו הרבה אצל
 ובקר ושלח לבלעם. גם שלח לשרים. וגם לאשר אחרו. ואח"כ עשה ז' מחבחות ולק' כעס חש"י
 עליו שמחחיל עשה סעודה ל' שכלו עס בלעם ואח"כ עשה ז' מחבחות ומח"כ בחרו עשש
 עולה חבחים עשה מחילה להש"י וכו"ט ויקח יתרו עלה חבחים לאלהים ואח"כ ויבא אהרן כו
 ובלעם חסר מה ויחש להקב"ה ואמר ואעל פר ואיל שרש ללקות עליו מעונן זה וסבב"ס
 גלי לפני ואמר יענה אחי הקריב זה ועשה מחבחות אלו וכו"ט בזה: (ח) ויעלו בזה
 בעל. הוא חקס הראשון חשש מחבחות שהרשע לבלעם כי לא היה יכול לראות אלא בג'
 מחבחות כי ודאי לא השיי של ישראל לא היה יכול לעבור רק הראה לו במקום סמוך לו דהיינו
 ביו ובין ישראל וחשיי הארץ של ישראל ג"כ הראה לו: (ח) ויאמר בלעם אל בלק בזה לי בזה
 שבעה מחבחות והכן לי בזה שבעה פרס ושבעה אילים. ידוע שהסוד הכולל הוא שבעה שבעה
 וכו"ט בזה חקק ק' שבעה שבעה וכו"ט שבעה ושבעה חולקות וגאמר שבעה ימים הרבה
 פעמים זה שאמר בזה לי בזה ג' פעמים שבעה שבעה כ"ח וג' שמונה ים בג' חיי גילפין בחב"ד
 וכן עד ג' ברכות שכל אחד ג"פ שבעה וכן ג' אהיה שאמר חש"י לחש"י וסוד ח"ב וח"ב
 קרבעה וכן במשה אחר הקב"ה מחחיל אהיה פעם ח' ואח"כ אחר ב"פ אהיה: וכן ג'
 בברכות בחב"ד ראשונה עד אדרס שני' נגד יחזק שלישית נגד יעקב ולכן אחר בראשונה
 מראש לרים נגד אדרס. ושיי בך לקחתי וברך ולא אשיבנה. ושלשית מה טוב אסלך יעקב.
 וסרביעי' הוא נגד דוד מלכא: (ג) ויאמר בלעם אל בלק החיב על עלתך. אחרו ח"ל כל חקס
 שאמר לשון ויתב הוא רש"ק ולכן כח"ט כח' על עלתך שאמר על שחיב על עליו שמחמת
 הקרבת העולה היה שורה רש"ק על האיש המקריב: ואח"כ אקרב כה. שרש להשיג הנבואה
 ובה יהיה להם שם המעלות. לבלעם הנבואה שהיא בדבור ולבלק רש"ק: ודבר מה יראי ונגדתי
 ק'. שהסגדה לא יהיה רק ק' לבד ולא לולתך כי לא יביט אחר רק אחת לבד מאמר שחוסר
 לרש"ק ע"י העולה אזי חזין מה שאגיד ק': ואלכס. אני אלק אל הנבואה: אולי יקרה ס' לקראתי.
 ודבר מה יראי. והגדתי ק'. כבר מוזכר כי ג' דרגין בנבואה והוא כח"ט לנביא ביום יקרא
 לפנים הראה (ש"א ט' ט') ונביא הוא סבב"ס שולח לו דבר נבואה בפי וסרואה הוא נבואה
 ע"פ ראייה שהוא רואה הנבואה ומדבר אח"כ בעצמו ועוד מעלה בג' שהיא למעלה מחסם
 סבב"ס נגלה לו ומדבר לו פה אל פה כמו מעלה מדע"ה חכו פי' הנח' (ב"ב י"ב ע"א) גדולה
 חכמה הנבואה שאמר ונביא לבב חכמה חי וחלם בזה כי' שלכאורה אין לו פי' כלל כי ונביא
 הכחזי סם אין פירושו רק לשון הבאה רק הוא ע"ד שכתבנו למעלה כי הנבואה נקראה לשון
 נבואה ע"ש בדבור שהוא מן שפחים חכו חבנת נבואה וע"ד שאמר ח"ל (חגיל י" ע"ב) שפיל
 ואיל בר אחא ועיטוי חטיין פי' אחא הוא רוח אל החכמה וכו"ט (ברכות ר"א ע"א) הראה
 אור בחלום יפס להחמה שאמר חכמות בחן חרונה שפיל ואיל בר אחא אף שגדא שהיא
 מדבר דברים פשוטים ועגלים. ועיטוי חטיין פי' שהוא מציין בדבריו סודות עמוקים חכו שכתב
 ונביא לבב חכמה פי' אלו חכמים שדבר בלבב חכמה ואח"כ חכמים שדבור וסוד הנבואה
 חכמה בחכמה ועל כרחק שהחכמה גדולה מהנבואה נמצא עכ"פ ב' מדות של נבואה הוא בדבור
 וסרביעי' הוא מדרגה למעלה מהדבור חכו שאמר כאן כל השלש חלי יקרה לקראתי שהוא
 מדרגה העליונה. ודבר הוא מדרגת הנבואה ע"י הדבור מה יראי. הוא נבואה ע"י פראים.
 וסגדתי

אדרת במדבר אליהו

ובגדיו לך סוד צבא ראשונית והוא ל' שערי ציון מושבן לך: וילך שפי. פירות אל הכר וחיצת שפי הפירות למעלה וכח"ס על הר נספה שאלו נס (ישעי' י"ג ב'). שבוואי חי שרואה להרים נס שווד על מקום הגבוש יותר וכן כאלו העלוו בלק לבחות בעל שרואה להעלות אותו כדאי שיוכל לקבל הנבואה ובלעם סוף עוד שפי שעה למעלה יותר כדאי שיהיה מוכן לנבואה. וכן בכל המקומות העלוו בלק על ההרים כדי להעלותו ולכן נחזרו הכרים לנבואה וכו"ס ושאל הוא מנבואה וכן המסכן היו מעומדי על הכר וכן נחזרו הכרים לעבד ע"י וכו"ס על ראשי הכרים יצאו וכן באצבעם כתיב על אחד הכרים (ד): ויקר אלהים אל בלעם אמרו צם"י צריח יחיד מכון בלמנע ברוחמי ובגשמי וכן נגד בנים וחלומים ולכן נקראו החלומים בנים וכו"ס בני הנבואים וכן נקראו החכמים אבות וכו"ס אבי אבי רכב ישראל והורע במנע דלא כשרא נקרא קרי וכן הוא בדבר הנבואה: ויקר אלהים. כבר מוזכר שאמר ג' דרגין. בראשונה ויקר אלהי ובשני ויקר ה' ובשליש רוח אלהים שהיה נחגל' בעצמו והוא רוח אלהים וכו"ס ותנא עליה' הרוח וכן ג' דרגין חלמטה למעלה לכן שבה עצמו מחד בפעם סג' נאם בלעם ונאם הגבר נאם שמוע. שלשה פעמים והאמנעתי בוי' ונאם וכו"ס וסם נסכו ספר סופר וסיפור וברביעית סוסין וידע דעם עליון ועד ג' דברים שאמר אליו המלאך ואפס אח הדבר שהוא מוקב"ס. אשר אדבר אליך הוא דבר המלאך אליו. אחר הדבר. להם לישראל: ורוח ג"כ לג' דברות שלו שהיו חלמטה למעלה ואף ששם אחר המלאך חלמטה למטה אך הכלל כי תחילת המהשבה סוף המהשבה ולכן המלאך אחר סג' חלמטה למטה ובלעם אחר חלמטה למעלה וכו"ס גבי בללאל בלל אל הייח ואמר על הספך שמוך אחר לך הקב"ה עשה מסכן כו' כמו שכלל מראה הכל בפקד וכו"ס (שבת ל"א ע"א) בהילל למחר אפיך ליה אחר והא' אחמול לא אמרת לי הכי אלל לנו עלי ידי קא סמכת כו' דעל פה נמי סמוך עלי דחיהם הוא זה אחר לו וזה ענה אותו דעל פה וכו' וכן הוא כי חורש שבעל פה הוא חורש הביסוף של הא"ב חבו שאמר לו חסר"ק והוא חורש שבעל פה ולכן אחר לו דעל פה נמי סמוך: שבעה המצמח ערכתי ואעל פר ואיל במצח. מציור כי ג"פ שבעה הן וכו"ס שבעה נר' שבעה ושבעה מולקות וענין הקרבן הוא לקרב כל אחד ואחד מהשבעה ח"ס אח שבעה המצמח ערכתי ואעל פר ואיל במצח שכל כל מצח ערכתי פר ואיל כדי לקרב כל אחד ואחד מהשבעה ולכן לא אחר ואעל שבעה פרים ושבעה אילים לרוח על זה (ס) וישם ה' דבר צפי בלעם ויאמר שוב אל בלק וכה הדבר. ג' דרגין דנבואה. דבר. הוא הדעת בלמנע חבו שאמר צפי כי דעת שרא בפומא. שוב. דרגא עילאה שוב. וכה הדבר. הוא השלישית שהוא מגלה אח הדבר וכו"ס מגלה עמוקות מני חסד כו' וכן ג' דרגין דנבואה. ויאמר הוא אמירה במהשבה בלחם וכו"ס ויאמר אלהים. וכה הדבר הן ג' דרגין האחרים דנבואה. ולמעלה מנבואה דרגא דמחמה שהיה עדיף מנבואה ועל זה אמרו רח"ל חכם עדיף מנביא חבו ויקר אלהים אל בלעם וכן למטה בפעם ב' כחובי כל ג' דרגין בפסוק ויקר ה' אל בלעם וישם דבר צפיו ויאמר שוב אל בלק וכה הדבר. ואמרו צוסר הדבר הוא לשון נסחר. (ו) וישם אליו והנה נלצ על עליו. כבר נחבתי שנצ הוא רכ"ק שוכה בה: וכל שרי מואב. ובב' כתיב ושרי מואב שפירשו ממנו מקנתם וסם כחו' ושרי מואב אחר שלא עמדו אחר רק לכבודו ולא בשביל עולמו. ובג' אין כתיב כלל שרי מואב וכמו שפירש"י שפירשו כולם שראו שאין בו ממש: (ו) וישם חשלו ויאמר ז' פעמים כתיב וישם חשלו כנגד ז' מדות במהשבה לפי סג' הכבוד וכו' ז' ביכול' של נבוא' ח' מדו' במהשבה' סם אמת. אמונה. דבר. משפט. חסד. רחמים. שלום. וכולם כחובי' בפרשה ח' וארשחיד לי לעולם וארשחיד לי בלדק ובמשפט במסד וברחמים וארשחיד לי במחנה וידעת אח ה' ושיס חסר כאלו וכן אמת ושלום אבל נכללים בהם כח"ס חסד ואמת נפגשו דק ושלום נשקו וכו"ס צבריי' העול' שלום אחר אל יצרא גם אמת אחר אל יצרא והשליכם הקב"ה לארץ ובשעת ביאת המשיח יחזרו למקומם וכו"ס אמת מארץ תלמה ונחתי שלום בארץ חבו וכלל במלת לעולם וארשחיד לי לעולם דכייט לעמיד

אדרת במדבר אליהו

לעתיד לבוא שיהיו כל השבעה וכן שלשה קדושין ושבעה זכרות עד זכרות של חתן וכלם וכן בחפלה ג"ק כנגד ג"ר הכלולים בזמנה וכן כתיב ויתן אלהים חכמה לשלמה. וזמנה הזכר מלא. ורוחב לב כחול אשר על שפת הים (מ"א ה' ט') וכתב עוד שלשה. ותרב חכמה שלמה מחכמת כל בני קדם. וחל חכמת מוריס. ויחכם וחל האדם. (שם) ח' האמירות שכל חל הם נגד ז' הבנים שעליהם עלמא קיים שית בקול שם ששה קולות זה למעלה וזה והשביעית דבזיר שהוא צפה ומה שאמרו ח"ל זוכה לחמשה קולות הן נחשבים שבעה כדוע. ואלו השבעה חשלים שאמ' בלעם ארבעה אחר נגד ישראל וג' האחרונות אחר עד אמונת שמדווגו לישראל וכו' ראשונות שנגד ישראל. ראשונה נגד מה שהיו במזרים שיהי נגד מה שהיו במדבר והשלישית נגד מה שיהיו בארץ ישראל והרביעית הוא לעתיד לבוא. וג' האחרונות אחר על האמונת שיהי על הקיני שהוא יתרו שמדווג לישראל וזכרו. וראשונה על עמלק שמדווג להרע להם וקללו. והשלישית על שאר האמונות וכח"ש ויש מיד כחיים וגם הוא עדי אונד וכנגד זה בך הקב"ה לאזכרה שבעה זכרות ד' וג' ואשך לגוי גדול זה נגד מה שהיו במזרים ששם נעשו לגוי גדול וכח"ש ויהי שם לגוי גדול עלם ורז: ואזכרך. וזו נגד מה שהיו במדבר ששם נחזקו בכל הזכרים: ואזכרה שחך. זה נגד מה שיהיו בא"י וכח"ש ויהי כ' את יוסע ויהי שמו בכל הארץ (ו"ו כ") וכן כמה פסוקים שחגגל שם בהיותם בא"י. והיה זכרה לע"ל שיהיו חקור כל הזכרות שחזקו בזכרם ויהי זכרה של יוסף עוד עלב עמה וכח"ש כל השירות נאמרו בלשון נקבה כמו שנקבה מולדת ויש לה נער אחריה אבל שירה דלע"ל הוא נאמר בלשון זכר כי אחריה לא יהי' שם נער כלל ואח"כ אחר ג' זכרות אחרות: ואזכרה מזכריך הוא נגד המדבקים עלמם בישראל וכמו יתרו שדיבק עלמו בישראל וזכרו ואחר ואזכרה מזכריך: ומקלך אחר. הוא נגד עמלק שמדווג להרע לישראל אחר ומקלך אחר. ועברו בך כל משפחת האדמה. נגד האמונות לע"ל וא' יתוספו כלם על ישראל ויתברכו כולם בכלל. וכח"ש וסלכו עמם רבים ואמרו לנו ועלה וכח"ש לעבדו שם אחד: צברא זכרות אלו של ישראל מרוחו ח"ט שערי צינה לכן כתב חשה ספרו וספר בלעם שהחזירה מיוסדה על ח"ט שערי צינה ג"כ וסוד פני חשה כפי חמה וכו' הוא ראש ספרא שהוא שער הח"ט ועשרת הדברות שער ה' וכן הגילופין וגילופי גילופין הם חרע"ד פרשיות שמילואם לבד הוא חורב ח"ם חכמה וחזרה שהוא בצינה וכתרם הוא כ"ז אחריות שמקוים בכתר ז"ם דערצות מואב. וז' פעמים יואח מזרים הם מפחיתים בחירה וכנגד אלה ח"ט זכרות הם ח"ט בחפילין אחד נגד אחד. וסוד ח' תיקוני דחכמה נגד ח' בגדים דכהנא רבא וכח"ש כשמן הטוב על הראש כו' שירד על פי מדותיו י"ג (כנגד י"ג) בצינה י"ג חרעין עילאין דשכיחא בעלמא עילאא וח' מנהקן בחל העליון נגד ח' דלעיל דחכמה לא אחגלי' אלא בצינה וי"ט בכתר מלכות שבחלכות י' תיקונים וט' בנ"א וכן הם בשמות י"ג יודין דע"ב בגילופי וגילופי גילופין: ג' פסוקים כנגד ע"ב י"ט כדוע. וכן ח"ט שערם באיזו צמנה של הקב"ה לכן כתב חשה ספרו וס' בלעם וס' איזו וכן ח"ט בספר קהלת עם ז' הבנים שירם מאביו סה שם ח"ב ח' לכן אמרו בגמ' (ר"ה כ"א ע"ב) ח"ט שערי צינה נחגלו למשה וכן לשלמה בניבאים הוא דלא קם אבל במלכים קם. ופרטיות של אלו ואלו כבר כתבתי בחקוקם אחר. אבל בזכרה כהנים לא נחגלו אלא ג' מחיקותם הג"ל שם כ"ח אחיו יס"ו ועוד ל"ב וס' כ"ח סחיתין כנגד פרקי היר ועוד ל"ב סחיתין נגד שיחין פרקין דיד. לכן זכרה כהנים הוא בנשיאת כפים י"ג הן כנגד י"ב יודין וא' הכלול בכן וכו' וכו' בך בקן העליון כתר אחד לכולן כדוע ובגילופי גילופין הם כ"ח יודין עם י' כ"ע הכלל בג' שמות. שם סוד מלך. מלך. מלך. ולכן נקרא צינה (מלך העולם) מלך עליון ח"ם ה' מלך ה' מלך כו' כתר וצינה שם מיוחד מיוחד שהוא שם אחד סוד המשכן עשר יריעות כל אחת כ"ח מורד ה' רומב רישא וסיומא. חסו שאמר בחיקוים ח' מלך כי ראש התיבה כולל כל התיבה וכן סוד ח"ב ד' זמכמה ט' בצינה וכן י"ג הכלל. וישא חשלו ויאמר כבר כתבתי ש' פעמים

אדרת במדבר אליהו

פעמים אחד וישא משלו ואמר כנגד ז' צרכות שנתצרך אברהם ח' מדות שמשמשין בכסא הכבוד ח' חיקוין קדמאש שפ' ראשון שצחורה וי"ו של מדעת צבור כה חצרכי את בני ישראל והשביעית את שמי על בני ישראל וגו' וז' היכלין וכן ערך הוא כולל שבע שית דיוסף וא' דאמא ושבעא דעקבא הן היכלין לכן (וכן שבעה ריקיעים ושבעה ימים) וכן ז' מים ח' ריקוין שפ' בראשית במלכות המים. וכן שבעה ארצות שפ' יי. ח' מים ששחצבה בכן. ח' הבלים דשלמה. ח"פ חיבת אש ב' ואחמין. ח' קולות שאמר דוד על המים ח' דמ"ח וכן צפרטן מ"ט שערי בינה שנחגלה בצרכת החורה ח' חיקוים דכסא רבא וכן עד חזל עלאי וי"ג דאמא וכן ב' שמות אלהי ואלהים וי"ט דכחך חלכות מן המזר קראתי כו' וכן בחפלין ב' פרישיות וסוף צבור שם השני של ע"ב והראשון בחורה והשלישית בנזית שאלו ג' שמות הן ראשים לכולם וכן שלמה אמר מ"ט הבלים שלכן אמרו לא קם כחם בנביא' אבל במלכ' קם וכן משה רבינו גילה בחורה נ"ן פעמים יצאת חזרים וכמ"ס ר' שערי בינה נצרך בעולם וכולן נחגלו למשה חסר א' והוא אנכי ה' אלהיך כו' שאמר הקב"ה בעמנו אבל לנביאים לא נגלה רק מ"ח לכולם בכלל כמ"ס רבות בנות עשו חיל ואת עליה על כולנה לכן אמרו פני משה כפני חמה והוא אנכי ה' אלהיך שכלומות שניות אבל במלכים קם וכל א' בדרגיה וכן הוא באיוב ששאל הקב"ה לו נ"ן שערי בינה אם נחגלו לי שבכן נצרך כל מעשה בראשית ואמר ידעתי כי כל חובל לע"פ שנעלם חומי ידעתי כי כל חובל שלכן אמרו משה כחצ ספרו וס' איוב ופ' בלעם. מן ארם וגו' מהררי קדם הן ב' דברים ארם למטה הררי קדם למעלה וכן נגד יעקב וישראל וכנגדם ארם בארץ חעמה הוא כעם בשמים וכמ"ס יגלו שמים עונו וארץ מחקומחה לו והן שתי שמות לא קבה אל זעם ה': (ט) (מראש לורים הן האבות וראש לורים הוא אברהם כי זו הברכה על זמן היוחס במלכים נגד עם כמ"ס) וכן מה ומה חבו שאמר לבלק מלך מואב וכן אמר בלק למטה מה דבר ה' ואמר קום בלק ושמע האוינה עדי בנו נפור לא אים אל ויחבו וכן אדם ויחנחם וכן אמר אגור מה שמו כו' ונאמר כי אל דעות ה'. והכל בזכותו ודרגא שלו וכן בכל הגליות: ומגזעות. הן האמהות ולכן אשורנו ראייס חזקס ביומר וכן נאמר אנכי נגב על ראש הגבעה בזכות אבות ואמהות ואמר ראש לרים רישא וגיעמא ושזילא וכן ג' יודי"ן שבצרכת כהנים ומגזעות סס ג' ויין דאמא והוא סוד דכתיב בן אים חי וקריין חיל והוא מ"ח וכן אמהות דאשית פסיעס לבר שבתחילה נכלל בתלת וכל יו"ד הוא ג' כמ"ס בת"ז ח"ט ועוד ב' ויין שבפסוק יו"ד חשלת לשמים נגד יעקב ורחל: הן עם. השבטים שנשאו כ"א תאומות. ובגוים לא יתחשב בין האומות להיות עמם כח' רק אומה אחת ובה שבעים נפש כנגד כולם. והן ג' שמות דעקבין שכנגד י"ב שבטים וי"ב טעמים כמ"ס בת"ז. לבדד. הוא ד' שמות ב' אחוין וג' גילופין שכן ד' וכן ל"ב נתיבות וכשיחידו בארץ וכמ"ס גוי אחד בארץ יתגלה ד"ד ח"ס לבדד יסכן הוא יחד הידוע: יתחשב. כ"א כלול מעשרה עם עשו וישמעאל: (י) מי מנה עפר יעקב. שידוע ברגל והוא זמן עמידתם במלך ומ"ס ומספר את רבע ישראל הוא רביעיתם במדבר לשעה. חמת נפשי מות יסרים. כשיצאו לא". וחסה אחריתי לע"ל כמוהו. מות יסרים. כי מינה טובה הוא רק ליסרים שבין אבל האחרית לכל ישראל הוא טוב ידוע. ואמר מנה ומספר מניין הוא בכללות ומספר הוא צפרטו' שזי"מ כתיב שם מאות אלף רגלי ובמדבר כתיב חולדתם למשפחתם במספר שמות כל זכר לגלגלחם וכן אמר בסופו בצרכת ישראל אשר לא ייחד ולא יספר בכללות ובפרטות ואמר מי מנה שצדרגא דמי. הוא מנה. ובזו"ו. הוא מספר. והם כי גו וי"ו ט"ן של השמות שכן גופי השמות וכמ"ס והוא דלא כרע במדויק והוא מנה דמשה שמתהפך כו' וכן ז"ח דסס ע"ב בגילופין וגילופי דגילופין והוא עד יעקב: כי מראש לרים ארצו הן ד' אותיות הסס כסדר צבור הרים וגזעות כו' וכן ראש לורים ד' נפשות ד' עלמין. משקס הרים מעליותיו. עליהם טוף השמים יסכון. יסון כל חייתו שדי. יסברו פראים נאמא. מי מנה עפר יעקב ומספר את רבע ישראל. כמפורס בתרגום דעקבא דית יעקב. רבע הוא ד'. כמ"ס ד' ברייתא כו'

אדרת במדבר אליהו

כ'. ואחר כן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב צב' זמנים בעו"ה ולימות המשיח ואחר כאן ד' זמנים שהוא בלדס חי מזה עפר וגו' הוא קודם יצירה כמ"ס בטרם אלדך צבטון יעמחך ובטרם חלא מרחס הקדשחך. ומספר את רבע ישראל צבטון אחי וכמ"ס שמונה רביעיותין של ישראל שאז יולר רוח האדם בקרביו. תחת כו' שאז הוא זוכה להצדק נשמתו שהיא נרורה תחת כסא הכבוד כמ"ס נרורה בלרור (ש"א כ"ה כ"ט) כו' ח"ס כאן נפש. כו' ובכאן שלס חיצת ישרים ח"ס ישרים עד אצבן כמ"ס בספר הישר. וזהו אחריתי לעמיד בתחית המותים שאז זוכה לחיט וסווא ח' של הסס שמחזיק את הדין ומחיה את הכל: (יח) האזינה עדי צנו לפר. ומחמת זה ראי להאזין ולסבין כי אחס צנו לפר: (יט) לא אים וגו'. כי דבר שלא יקווי' הוא צב' דברי' אס חפמי שצטעת מעטס מחבז לו ולבו כל עמו צטעת הצטמח או שהצטיח צלל שלס רק שאח"ז מתחנס ח"ס לא אים. והן הבדולים וכמ"ס אליכס איסים כו' ואין דרכס להחנחס אס הצטיחו צלל שלס רק שמעיקר' צלל ולב ידברו ח"ס ויחז כי חבז הוא לעתיד כמו שקר לשעבר וכן אדם סס הפחותים מזה ויתחנס. הסווא אחר וכו' קאי על הסס צ"ס והוא צלשון חמו' כי הס"א הוא ס"א החמו' ומהראוי היה לנקד בחטף פתח אך כשאותיותי' אחס"ע צלין אחריו נקד בפתח לצד וכמו העבד ישראל (ירמ' צ' י"ד) ח"ס וכי אפשר שהסס אחר ולא יעשה כלל. והדבר ולא יקיימנה הסווא אחר. על המחשבה צלל כמ"ס ויאחר אל לבו ודיבור הוא צפה ולא יקיימנה וכמ"ס כי הוא אחר ויחי הוא טה ויעמד. וסווא לשון קיום הדבר שנתכוונס במחשבה ויעמוד הדבר בדיבור שהדיבור מקיימו ח"ס אחר ולא יעשה הדבר ולא יקיימנה: (כ) הנה צבך לקחתי וצבך ולא אשיבנה עד אחר ולא יעשה אחר צבך לקחתי מהסס עכשיו לצבך אותס אף שלא נאמרה רק במחשבה וכי זה לא יעשה בתחית. וצבך וכו' סיינו מה שכבר ציך אותס בצרכה ראשונה ולא אשיבנה כענין ויתחנס ור"ל שיתחרט על דבור: (כא) לא הביט און. ד' דברי' דיבור ומעשה ודיבין' הסס והחורס. און הוא הדיבור כמ"ס דב' און (שע"י כ"ח ט') עמל הוא המעשה. ס' אלסיו עמו. זה דביקות הסס. ותרוותו מולך כתרונותו כי היא ששוע של הקצ"ס והיא החורס ח"ס תחילה עמו וכאן צו וכמ"ס וחי עול' נטע צחוקט וגס הוא אותיות תורת ע' ועד לא הביט ולא ראה הוא צמ"ע ול"ת. און הוא צמ"ע. עמל צל"ת. וכעבן אחר שהע"ס מעות לא יוכל לתקן. ומסרין לא יוכל להמנות. לכן אחר כאן לא הביט שהוא מרחוק בסתר. ראה. הוא באחלילא ראה הוא סס טקבא דמיחדין צין ג' שמות דמו"ב ציח צרכות דצרכה כהנים ואני אצרכס. הביט הוא ושמו אח שמי אל צני ישראל וסכל במעשה. ותרועת מולך צו. הוא בדיבור שסחורס הוא בדיבור סכולל שניסס כלאחד כמ"ס כף זכות וקף חוצה ולשון חק מכריע צינחיס וכן צלמות סכל כ"ס פירקין דב' ידים כלול צלשון שהוא כצחב ודיבור וכן מעשה בראשית. ס' אלסיו עמו. הוא מ"ס והדעת לסס זה בית מייסס. נחתי לפיך היום את סחיים ואת סטוב. ראה מייסס עם אסס אשר אהבת ודך מייסס חוכמות מוסר כי נר מזה וגו' וכן אחר דה אשרי סאסס אשר לא סלך צענת רשעים כנגד ג' סאלו רשעים סס סעוצרים על מול"ת ודך סטטסס סס צמ"ע כמ"ס קולע אל הסערה ולא ימנא (שופטים כ' י"י) ובמוסב לים נגד ציטול חורס וסווא בדיבור וכעבן אחר כי אס בתורת ס' ספלו סס ג' בתורס כמ"ס ראה צעיך ובאזיך שמוע וסיס לבך (ויחקאל מ"ס ד') ועיין צרס"י סוף פ' סאזינו. וסיס כעץ סחול על פלגי מייס אחר פלגי מייס סנפרדין לכל ד' מחאן אמרו לעולם ישלס אדם שטחיו כו' כנגד ג' סאלו ועד אחר ג' דברים אשר פרוי יתן וגו' ועלסו וגו' וכל אשר יעשה וגו' וכמ"ס (תענית ס' ע"ב) וסל ללדס שהיס מחלך צמדד וסיס עיף ורעב וזמא וזמא אילן כו' צמה אצרכך כו' אף אי צמה אצרכך אס צצנים כו' אס צעשר כו' אס בתורס כו' יסי רטן כו' ססאילן ג' מחמת ס צו ספרי למאכל וסברעיין לנטיעות וסאילן לל וסמייס שמתחיו סווא לסחיס וסלסס סמסוצות וכל המתנת סס מכמה ועשר וצנים כנגד ג' רומות סעולם סרוטס לסמכים דריס סרוטס לסעשיר

אדרת במדבר אליהו

לסעשיר יאפיץ והטקן מטחו בין לפון לדרום כו' וכן אמר בת"ז חיקן כ"ח פנה לימיו ומחם
 במחמה ח"ם על פלגי מים זו ברכת המים. אשר פרוי זה הפרי. ועליו זה עליון. וכל אשר יעשה
 יללה קאי ג"כ על האילן שכל הנוטעו' שנוטעין מהגריעין ויללה ומ"ם על פלגי מים הוא החור'
 ומחמה כמ"ם הוי כל למא' כו' העניינים והאצוני' חזקשים מים וכו' ומ"ם יסטטו לבקש דבר ה'
 כו' (עומם ח' י"ב) חוה שדרשו לעולם ישלם אדם שנותיו שלים כו' אשר פרוי יתן בעתו אלו הצמים
 כחם שחמרו זה השמשח מטחו ועליו לא יבול זה עושר כמ"ם (חולין ל"ב ע"א) ליבני רחמי
 אחכליא על עליא כו' ח"ם חשל לאדם כו' שסיב רעב כו' ומלא חילן שנטוע על מים ופירותיו
 מחוקן וילוי נאה ואלל חפירותיו ושחם חמיתיו ויסב צילו ואמר צמה אצרכך אם צחורה ס'
 ואם צעושר כו' ואם צניס כו' יס"ר שיהיה כו' חוה וכל אשר יעשה יללה. לא כן הרשעים
 אלו כללים שידוין צבק הקלע צרות כמ"ם ורעות רוח כו' ע"כ לא יקמו רשעים בחשפט אלו
 רשעים שאין להם תקומה כלל בחשפט שכן מעות לא יוכל לתקן. ומטואים צעדה לדיקים כמ"ם
 צעדה לדיקים אין עומדין וכו' וכמ"ם ומסרון לא יוכל להשחט זה שמינו חזרו לדבר חוה
 כו' לכך לא יוכלו לעמוד במחילתן וצנח' דרשו (סנהדרין ק"ח ע"א) ע"כ לא יקמו רשעים בחשפט
 אלו דור המבול. ומטואים צעדה לדיקים. אלו אלשי סדום שרעמם ה' שמינו מן הכדקס שסוא
 מ"ע כמ"ם זה סיה עון סדום אחותך כו' ולכאורה הוא חסר כאן דור הפלגה אבל הלא הוא
 כנר חכר לא כן הרשעים כי אם כחז' כו' וכמ"ם ויפץ ס' כו' צמה ספינס ברוח כו. כי יע' ס'
 דרך לדיקים זה שכתב למעלה והודעת להם. זה בית מייסד חדק מייס חוכמות מוסר שסוא
 הכל במחשבה כמ"ם וידע אלשים (והוא דרך לדיקים) אבל מחשבה רעה שאין בקצ"ס חזק' למעשה
 הוא נאצד מחליו וכמ"ם בת"ז וכמ"ם דרך רשעים כאפילה לא ידעו כו' ח"ם דרך רשעים חאצד:
 ועוד עד ג' מחטת שיהיה להם במדבר עמוד עץ ציוס ועמוד אם צלילה והמן וכסליו ח"ם לא
 סביט וגו' ולא ראה צלילה וציוס וכמ"ם יסצנבוהו וציוסו ילרכו כאישון עינו. (כב) אל מוילאם.
 עד שאמר יא' אח' לא כן אלא אל מוילאם כחועפת ראם וישראל אלו הסם כחועפת ראם
 הוא הרציני לראם וכמ"ם מוטף ציטף ועיקר הענין כמ"ם עליסם שוף הסמיס ישכון ראם
 אלו חית הסדס. לו. אלו שרפים שמוודים לקשר כחרים לקוים ח"ם עומדים מומעל לו. לא
 נאמר על לו אלא מומעל לו שסוא מומעל לרקיע אשר על ראשם ועליסם אדם יחיד כו' מושל
 בכולם וממטון קדשו ח"ם אל מוילאם מחזרים כמ"ם אני ולא חולאך כחועפת הוא שם ח"צ
 דבראשית ביהכל ס' לכן משמש שם של ח"צ: ראם לו. הוא שמא מופרס בצפילו ובאחרא דעלמא
 סוא ג"כ ג' מלאכים שמוודין בד' רוחות שמקבלין החפלות. למטה מהם השדים ולמטה האדם
 לפיקר השדים שסם מומעלים ג' כחלאכי השרת וג' כב"א ח"ם בנמ' כחעפת כו': (כג) כי לא
 נחם נחם צנלעם וקסם צנלק נחם צדיבור וקסם במעשה וסן מדרגת צלעם ובלק אבל בישראל
 השורה והמעשה הם מוגינים להם וכמ"ם צו"ח ועשה אל חירא עבדי יעקב ואל חחת ישראל
 ונחם סוא להבא וקסם סוא לעבר. כעת יאמר. צכל עת יאמר ליעקב להבא וישראל זה פעל
 לעבר ועוד כעת יאמר ליעקב וישראל זה פעל אל הסנבואה ורס"ק שוב ישראל במדבר ולקן
 נקראו דור דעה ואלו כן ג' מחטות שמיטו לישראל חוה חס טוב חלקו ומה נעים כו' וסם כנגד
 חור' נביאים כחובי': (כד) כן עס כלביא יקום וגו'. על ד' מלחמו' שסיו במדב' כי זחא ספרש'
 סרשסוים על מלרים. וססמי' על המדב' כמ"ם כלביא יקום נגד מלחמו' עמלק כמ"ם מחר אנכי
 נצב על ראם סנצב' והוא חמיל' יליאחן חוה יקום. וכארי יתגשא במלחמ' כנען שסיה בסוף מ'
 לא יסב עד יאכל טרף. במלחמה סימון ועוג' דס חללים יסחה. סוא מלחמת מדין שסברו
 על חלליסם שחלמחם סימון ועוג' סיה סעיקר על הארך ועל ססלל וכאן סיה סעיקר לקוים
 בדמם כמ"ם לתח נקמח ס' צמדון ואמר כי נררים סם לכס וגו'. כן עס כלביא יקום. בחפלת
 שמרית כמ"ם ובקומך וכארי יתגשא. במחמה כמ"ם וילא יתקן לשות צסיה שסוא צאור חחר ולקן
 אמרו לעולם יסא אדם זסיר בחפלת המחמה ח"ם יתגשא וכמ"ם וכאופינים יסאלו לעומחם

אדרת במדבר אליהו

(יחזקאל א' כ') לא ישכב עד וגו'. זה חפלה ערביה. הם חללים כנגד ק"ש שעל מוטחו כמ"ס (זכרות ס' ע"א) כל הקורא ק"ש כו' כאלו אוחז חרב של שחי פיות בידו וכמ"ס בק"ש סורג אלק כו' וכן בקרבנות. כלביא יקום. זה חמיו של שחר. וכארי יתשא. בתחילת של בין הערבים. לא ישכב עד יאכל טרף. כנגד אברים ופדרים שכן אכילת המחנה כמ"ס אח קרבני זה הדס. למחי אלו אברים ופדרים. הם חללים יתסה. אלו הסככי כמ"ס ומונחם וסככים אפי' בלילה ח"ס יתסה. וד' כללים הן הקורה ומעשה שהיא עבודה ומחנה ויראה כמ"ס פתחי לי אחותי רעיתי כו' וכל א' נכלל בד'. הראשון בחורה והוא כלביא יקום ז' ביראה והוא וכארי יתשא כמ"ס והחיות רטא ושוב כו' והוא זיעתן של החיות והאחר וגביסין וגובה לכן ויראה להם וכו' בחכמה וכו' בעבודה ואחר כלביא שהיא נקיבה חס עומק שלא נאמר רק ויחלש. לבוא ז"ח דאיומה שלא נאמר רק ויחלש כו'. וכארי הוא ז' שנות דמו"ב זה אל זה ואחר כלביא שכן כנגד ג"ר שהם כח"ר ואחר ישכב כמ"ס בר"מ והוא י"ש כ"ב בק"ש שמע ישראל. דערביה דעל מוטחו שהם כנגד ובסבך וכן הוא בששים לירופים של י"ה בחיבות ובאחיות והערופים של כל חיבה בפ"ע הוא ר"ב: (א) כפעם בפעם. כפעם הוא פעם ראשון בפעם הוא פעם שני: כי טוב. ואין מועיל הנחשים. וישת סר מן האבות כמ"ס במדרש לאחר שרש לעקור אינן כך הוא היה רש לקלל את האבות ולא יכול כי מראש נרים שהם כמו האין שהשרש צטר והג' זכרות הן עד אבות וזרביעית כנגד דוד מלכל ליוות המחיה והנה בשני זכר' הראשונות היה נגד האבות אברהם ויחזק שמהם יא' פסולת אבל בזכר' ג' שהיא נגד יעקב לא מלא שום פסולת שמוטחו עליהם ולכן וישת אל המדבר אולי ימלא בהם עון מזה ענאם אבל לא מלא ומלאם שהם מחמירי בטוב: (ב) רוח אלהי. הוא בגדול שב' נבואות שבחמילה אלהי ואחר כן היתה ועשה רוח אלהים: (ג) שחם. רואה את כל ענין רוח הקודש: (ד) שמע אחרי אל. הם המחמירי הנאמר' בין מלאכי מרחמים ומחם שומע מה ששומים ציונים מחמירי השם: מוחם שדי יחזה. היינו המלאכים הראים את כבודו הוא יחזה ובראיותו הוא טפל וגלי עינים וצוהר את' שנבואי א"ה נקראים נפל וגלי עינים אבל הוא מחשבה בענינו שעלי' לו המרכבה כולה. והאם הבגר ע"ס נבואתו נקרא בגר שחמם שמוח י' לאדם. אדם איש בן אדם אטם בגר והנביאים ומחמים נקראו בגר כמ"ס עיר גבורים עלה חכם ואחר וגאם הבגר נגד וארץ והנה רוח סערה. שחם העין. נגד וארץ החיות וכו' וגו' ובבחס מלאכת עינים סביב לארבעתן. נאם שמע. נגד ואשמע קול מדבר מחשה קולות הדיועים. מוחם שדי יחזה. נגד מוחל לרקיע ואחר בתו"ח חיו קדמאם כמראה כו' היתה שכינתא כמראה אבן ספיר ומה לה כחאן דמות חבו עשית חיו חגיגה ועל דמות כו' ומה לה חגו מטערון כו'. חיו חגיגתא וארשא כעין חשאל ומה לה חגו שר הפנים ואחר בג' מראות כללו ומה לה שהן ג' מראות הכוללן הכל ח"ס כאן ג' דברים מוחם שדי יחזה. נפל וגלי עינים נגד וארשא ואפול על פי אבל הוא חיו בכל דדריגה כמ"ס צוהר פ' בלק (ס) מה טוב עשרה דברים בעשרה דרגין דמחממותא. אהליך. אהל הוא נטוי לפרקי' ומשכן בקביעות. (ו) כחלים. הוא חכמה וכן חכמי החירה. כגנת. הם נבונים. כחלים. הן עשרה נקדין שכן עשרה נחלים. כגנת. הן כנגד ג"ן סדרים שהם בתורה: עלי נכר. הדיוע כמ"ס אם אין צינה כו'. כחלים. מבשמן ריח למרחוק וכן ח"ע נגד אשוי חיל. כחלים הוא ל"ח ולריך גבורה חירה שלא לעבור על ל"ח והוא נגד יראי אלהים: עלי מים. אם פגע בך כו': (ז) חל מים. הוא נבואה כמ"ס ושחקי חלו דק שמהם הנבואה: חרעו. הוא רוח הקדש ח"ס חרעו בונים רבים: ורם מאגב מלכו. הוא דוד המלך ומחיה שירום מעמלק שהיא הראשית שבמלכות וכולם נקראים ע"ס אגב ושלטת עמלק חג"ח של נ"ה שכן ו' והסביעית בסוד ערלה דוד הוא מוחל בעליונה שלשם חבו ורם מאגב מלכו ורוחו ג"כ לשאל מלך הראשון שנאם לאגב: ותשא מלכתו. הוא על כל ישראל שנקראו מלכים כמ"ס בח"ו בין מלך בין מלכות הכל ד"ג וכן חד אלא שזה בכללות חס בפרטות וכמ"ס בפ' וירא וכן הוא במלך ועמו ישראל שכן גוף א': מה טוב הוא בסוד ג"ר

אדרת במדבר אליהו

ג"ר טבו הוא סוד ראש וסוף ועוד מה טבו כנגד מחה וכנגד עשרה שמות חזפנים ד' שצחק וסוף צסוד גבוה עשרה ורחב ד' וצסוד פנים ואחור וע"כ הוא עשרה צרכות וי"ח חיצות צסוד כ"ח מ"ה חסו מ"ה טבו והגוף ובירת הוא חד: (ח) אל מוילאו מחללים כחופפת ראש לו. חור כחן כנגד ד' עלמין שצבשו כצבישת הארץ כלעיל ואחר שם מוילאם וכאן מוילאו ששם על כלל ישראל וכאן על מלכם שיכבוש את הארץ וגם הוא לבדו ושאר מוילאי חללים: יאכל גוים נריו. ג' דברים. יאכל גוים נריו הם ספירות. ועלמתי' יגרם. הם כבהמות כח"ס (צ"ב ל"ח ע"א) חבימה דגרמא למד בראי: ומאי ימחץ. הם צנים ועבדים ושפחות שנאמר צבם לא חמיס כל נשמה: כרע שבו. הוא הארץ. והם נחמ"ד נגד ד' חלקי עולם יאכל. נחמה. עלמתיסם. מי. ומאי. מדבר (ט) כרע שבו. דומם. והן כנגד ד' יסודות ארמ"ע דומם כנגד עפר. נחמה הוא ע"י מים. מי הוא ע"י רוח. מדבר הוא נגד האדם והוא ע"י אש כידוע וכח"ס נר ה' נשמה אדם חופס כל חדרי צטן. ואחר כרע שבו שצבריעה הוא יטל חקלא הארץ ושיביב על כל הארץ וכן צמשה ויהסע חשה כבש רק ארץ סיחון ועיג ויהסע כבש כל הארץ חסו כרע שבו: כארי. צימי דוד ושלמה וכל מלכי בית ראשון. וכלביא הוא צביה שני וכל השמונאי' בית שני טקבא לגבי בית ראשון לכן אחר וכלביא. ארי ולביא הם ב' שמות של אורים ותומים: מי יקימו. לעמוד לבא שהוא לעלם ועלמאי חלמי' חלמי' לא לעלמין לא תחמבל (דניאל ב' ח"ד) מצרכיך צריך. כמו יתרו ורחב: וארריך ארור. כמו עמלק וכל המלכים והסוסי' וידע דעת עליון דבר שלבא לפומא לא גליא והוא נגד מה שאמר ביחזקאל ויהי קול מעל לרקיע וגו' ולאשעת קול מדבר וגו': ולא עתה. הוא כיבוש דיהסע. ולא קרוב. הוא כיבוש דעזרא. (ח) דרך כוכב מיעקב. זה משיח בן יוסף. וקם שצט. הוא כוכבא דשביט והוא משיח בן דוד ד' גאולות יכיו עד ביאת משיח כח"ס צר"ח צפ' פינחס גאולה ראשונה ומחץ פלתי מואב וקרקב וגו'. פלתי מואב הוא ראש הטומאה כח"ס מואב סיר רחמי משיפא דלהן ויחל העם לנות וגו' ואחר פלתי מואב כי דוד נאמר שני חבלים להמית והוא יכלה את שני הפילאות. וקרקב כל בני שח כח"ס וסלסית יוחר צה וסבאחי הסלסית צאם (זכרי' י"ג ח' ט') והוא שלסית של מואב. גאולה שיש (יח) והים אדום ירשה והים ירשה שער איציו רומי רבנא רומי זוטרא שם ירעה עגל וסם ירבץ ארי וסור. והג' ישראל' עש חיל ע"י משיח. והרביעי' (יט) וירד מיעק' והאביד שריד מעיר והוא חזיר מעיר: (כ) ראשית גוים עמלק. הגדול שבהם שהיה ראש לכל הממלכות וגם היה ראשן שהיה לשראלי: ואחריתו וגו'. כח"ס כי מחה אמהם כו': (כא) איחן מושבך. הוא בלשכת בגדית. והים צסלע קק. הוא צחי כנסיות ולשון קק. הוא קן לפור ולא צקביעות וצר"ח אחרו איחן מושבך הוא צגמ' שזכס לכווראם והים צסלע קק צמשה. שעליו נאמר קן לפור שזכס ללמוד וללמד: (כב) כ"א יהי לבער. ע"י אשור וסנחריב: עד מה אשור חשבך. אבל אחר הסביס יסבו צמקומם צסלוס כידוע: (כג) מי יחיה. צימי סנחריב ועל שאח' לחעל' עד מה אשור אחר כאן מי יחי' משמו אל: (כד) ויס מיד כחיס. כח"ס הוי ארץ לללל כנפים [אסעיה י"ח א'] וענו אשור. עשרת הסבטיס שצאשיר וסיוסבי' כאן צעבר סוכר גס הוא עדי אבד. וגם לרבות גוג ומגוג: (כה) ויקם צלעס ויך וגו'. כח"ס לו בלק ועתה צרה לך אל תקוודך: למקומו. שהי' מחמלה ומחש כח"ס צלעס בן צעור הקום: וגם בלק היה אדם הקום וכח"ס צלגן ויסב לבן למקומו ויעקב סלך לררור וכח"ס אלהים בבין דרכה והוא ידע את מקומו אלל דרך אחר בבין ואלל מקום אחר ידע צסוד כבד את אביך כיבוד ואכבה ויראה שסם ג' שוחפין ח"ס דרמיס רבץ כ' דמיל כ' דמוקיר כו':

מהדורא חמישאה

בי מראש נרים כו'. כבר כתבתי שכן סוד האצות צמלרים. ומי מנה כו' ומחללים עד כל ימות עולם ג"כ ד' דרגין ועוד כי מראש נרים אראט הוא צסוד ד' אוחיו' חסם כראשון: מי מנה כו'

אדרת במדבר אליהו

ט'. צסד ד' אוחיות משס האחרון. כי מראש לרים ארלט. רישא וגזעא ושבילא ג' טיפין דאבוהון דעלז במחשבה צסד מולס שורק מירק וכן ג' דרגין של צרכת כהנים. ומגזעות אשורט. סן ג' וויין של אוח ומס שבו ג' צחק ג' נעשס ר"ק ג' צסד ג' וויין צצצרכת כהנים: סן עס סוה ג' אוחיות ראשונות של סס האחרון שסס צסד דכורא דכס ושאר ג' וידין לסלמח ר"ב צצטין צסד למ"ד של לצדד. וסוה גוד י"ב צצטין ואפרים ומשס סס י"ג וסס צסד ו' של שסס שסוה אחר ולכן ימדו צצמע ישראל ס' אחר ח"ס הכתוב. צצטני יס עדות לישראל וסס צי"ו סוה יסוד של צ' שמות בגילופי גילופין ולכן עיקר הכריעה צמודים ולכן אמרו שדרס של ארס ט' למזאן דלז כרע צמודים צסד וי"ו ט"ן מוטס דמחסיפך כו': ובגיים לא יתחשב סן צסד ס' האחרונה של שסס עס שסס שלס וסס צסד ע' נפס וכמ"ס על מה אדניס הטצטו לכן אחר אדניסו כי לי יאחס במלכס וסן סוד מ"ט וע' ג' אוחיות ראשונות דשחא מפרס וגילופין וגילופא דגילופין סוה צסד לא יתחשב. מי מנח כו' ומספר כו'. ט"ן סנ"ל סוה מו'. וי"ו סוה מספר ססמין סוה צסד ט"ן. ומספר צסד וי"ו כמ"ס צצצא. מנח סוה צסד ז"ת צסד כי גס זס לך צן ח"ח דלזימא סוה גוד שחיסן ששחיסן סוה וסוה צסד מו'. עפר סוה אמוריים דב' שמות סאלו. רצט. סוה אמוריים דשחא סלים. אחר. סוה אמוריים דג"ר. נפס. סוה צסד אמוריים דב' שמות. רוס. סוה ספיים עס וי"ו של דעט: יסרים. סן ג' אוחיות אחרונות של סס אחרון וסס גוד אבות שאקראו יסרים כמ"ס סלל סוה כתובע על ספר הישר זס ספר צראשים צצצסס יעקב ויעקב וכעגן נפחמים צצ"ס ג' ספרים ולכן חוקעס ג' חקיעות ג"פ ג' וסן גוד ט' ימי סחשובס וי"כ סוה צסד אחרית המוחת אחר כלס. וסוה סמיס שסס תחיית המחס סע"י ימים סכל כידוע גוד נערה קרי וכתיב נער. וסוה. סוד סחמיס סחי סוה צסד סס של שדי המחבר צ' שמות כידוע שסו"ד נחס וסחי. אחריתי. ידוע צסד ג' שמחן דלמח עס חו"ג ססן גסחן צצצסס שסוה נקראת אחרית. כחכו. וסוה צסד ציב צ' שמות דמכחס. ועוד כי מראש לרים ארלט סוה ד' עלמין מונס צסד ד' נשמות כידוע דב' זמיס. נפס צצטן וכמ"ס צצטס אלרג צצטן ידעחך וסוה עפר יעקב וחרגומו דעדק' דביח יעקב כמ"ס ועוד צסד ד' עלמין טילמין ד' עלמין תחמין שסס שמי עלמין וסמי כתובין צסד יסב סכרובים סופיעס. ועוד צסד ד' זמיס ד' גאלות. יליאת מלרים. וקריעת יס סוף. ומ"ח. ובין בית הצמירס. וסס גוד ד' ימים נובים. א' של פסח. ז' של פסח. עגרת. סכות. וסס גוד ד' סצחות. א' סצת צראשית. וב' סצת מלרים סצמר לסס משס צמלרים. וכמ"ס צלומות הראשונות כי שסס ימים עסס וכו' ימח ציוס סצציעי. ובסניות כתוב חכרת כי עגד סיית צמלרים וכו'. וסג' כנגד סצת לע"ל כמ"ס מחזור סיר ליום ססצת ליום סכלו סצת ומנוחס לחיי סעולומים. וסרציעי גוד קרצנות המוספין סצב' פייחס וסן ד' תפילות אחרס קדשח גוד סצת צראשית. יסחח משס כו' וסמי לומות סוריד צידו גוד סצת מ"ח. אחרס אחר גוד סצת לע"ל סלז יסחוד שמו של סקצ"ס. תכנת סצת. גוד מוספי סקרצנות ועיקר סקרצנות סחס צא"י וג' סצחות סן גוד ג' סעודות וסד' צסד מוספח וסוה סעודת מלס מלכחא וסן גוד ג"ר וסן סעמודים וסנחיוות וססערים וכל שסס פירושים סס א': לא סביט און ציעקב. גוד סדיבור שלס סביט צכן לה"ר ושאר עוונות סחלוי צצצור כמ"ס דצב און. ולא רחס עמל. כנגד המעשס לכן נאחר כלן סביט שסוה מרחוק ועלס. שסוה סדיבור. וסמעשס גלוי לכל לכן נאחר צב רחס וסוה כנגד חורס מוטת סכל דיבורס ועסקס סוה צחורס וצמלות וכמ"ס משמים סביט ס' ססדיבור עולס לשמים מרחוק. רחס אחר כל צני סלדס וסס צצמסס. וסס צסד ח' שמות של אז רחס א' ח' כידוע צסד צצרכת כהנים וכמ"ס ס' ארסיו עמו וסרועת מלך צו וסס כנגד סכחס וירחס. ססירחס סוה צצצסור וצמחשבה צסד וסמיות רעל כמ"ס בס"י וסס רץ לנך לסכר סוב למקומך שכל זס נכרת צרית וסמיות רעל סוב: ועוד לא סביט כו' כמ"ס כי אחרס ס' צקרב סעס וכו'. ועוד לא סביט כמ"ס יסצצטנו ט': אל מוילחס ממצרים. סוה צסד סירחס כמ"ס וצמורא גדול יז גילוי סכניס וכמ"ס אז סססס ארסיו

אדרת במדבר אליהו פב

אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי וכו' והוא בעלמא עילאה דילי' כח"ס חמי ולא מלאך ולא שרף: כחשפא. כן השרפים כח"ס ויטף אלי אחד מן השרפים. ראש. כן חיות הקודש שכלל שחאל צימין. לו. כן אופנים שכלל בג' פעמים י"ב שכלולים בחלי. וגלגל. ולב. וכח"ס ועל גביהם וגובה לכן ויראה לכן וכן כן עומדים ביראה. שרפים. כח"ס וטרא הוא על כל סביבו. החיות. כח"ס ונער דיותר מהיכן נפק חזיתן של החיות שנאמר' והחיות רטא וטוב. אופנים. כח"ס ויראה להם וכן בג' חלקי עולם כח"ס: כי לא נחש ציעקב. הם ד' מחתות שנתן לישראל. חכמה. ונבואה. רוח הקודש. נח קול. כח"ס בסוף תקויו וזכר חס שחמור כי לא נחש ציעקב ולא קסם בישראל שכן עד חכמה ובח קול. קסם. הוא חכמה כח"ס קסם על שפתי מלך במשפט לא ימעל פיו וכן המשכילים בישראל כח"ס צו"ח שם ובמדרש רב. רבתי בגוים רבתי בדעת כו': יחוש. הוא צ"ק והוא (במגילה ל"ב ע"א חזוין שמחמשיין צ"ק וע"ש בחוספת ד"ה חזוין): כעת יאמר ליעקב. וגו' זו נבואה ור"ק והחכמה נחית לחתא כח"ס ואביו שמר את הדבר. בחכמה יסד ארץ: מה טבו אהליך יעקב. כן עשרה דברים שנתן לישראל. חור. מעט. חכמה. צינ. אכזה. יראה. נבואה. ר"ק. ענזה. דביקות. וכן עשרה דברים שנתן לישראל ראשי אלהי ישראל וגו': דרך כוכב חזקב גו'. וחזן גו' כן ד' גאולות בד' זמנים ע"י ד' בואלים. שבר ומחוקק עד כי יבא שילה ולי יקבת. שהן פני האדם וכן המושעים כח"ס ועלו מושעים שבר יין לשפוט את הר עשו ויכתה לה' המלכ' וכח"ס וירד חזקב ואלכזי שרד חזיר והוא כר עשו חזיר חזקב אלוף עירם. והם נגד ד' רגלי המרכבה אבות ג' דוד ד' וכנגד ד' צרכות שהם בארץ ישראל ולעמוד לבוא שהרביעית כוללת הכל והם נגד ד' זמנים האלו במצרים ובמדבר ונגד ד' שררות שהיו בישראל א' חשה שהיה מנהיג ע"פ ה' כח"ס ויהי בשרון מלך. וא' מלכי בית דוד. וא' מלכי ישראל. וכן אפרים ויהודה כנגד שני משיחין וא' ע"י חמשה עשר שופטים שהיו בישראל ומ"ס הפייטן ארבעה עשר מושעים הוא שחושב שחולא ובניו לאחד אצל באמת כן ט"ו מושעים וכח"ס שבעה רועים ושמונה נסיכים וכן הן השופטים שהלכו את ישראל מיד לחימה: איתן חושבך. לעתיד לבוא כח"ס עם המלך במלכותו יבשו שם (ד"ה א' ד' כ"ג): ואיס צלע קך. כח"ס הם הקיים הצאים מציית רכבים שהלכו אלל בית המדרש של יעבץ למדבר ללמוד חורס חכו לישב בלשכת הגזית. עד מה אשור חשבך. צעה"ל שנקרא מה. אצל בסוד חיי. אחר מי יחיה חשמו אל שכן בסוד החכמה חמיה בעליה ואמר אלה לחיי עולם ואלה וכו' שכן בסוד סוד"ס שהוא בסוד ג' עליון כוח גביר לחמך שהם בסוד ור"ן שחמיהם בסוד נפשות אצל בגמיה אין להם אחיה כלל והוא מה שאנחנו מבקשין ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה וכח"ס השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם. הנסתר לה' אלהינו והעלת לנו ולבנינו לעשות את כל דברי התורה הזאת ושם אל משחקך בכלהן ח"ס חשמו אל: ואיס מיד חכים וענו אשור וגומר הם כנגד ד' מלכויות שבוין עמידין להשתעבד קודם ביאת המשיח לע"ל ח"ס ואיס וגו' וכח"ס התורה החמילה בד' מלכויות וסיימה בד' מלכויות וכח"ס עמיד להחיות את נבוכדנאצר וכו' וכלם ילחמו עם ישראל ואח"כ ילכו כלם למרפות ולדראון עולם ח"ס עדי אבד וכח"ס ידיו אפסי ארץ ויתן עמ למלכו וירם קרן משימו שיבוא במהרה בימנו אמן:

מהדורא שתיתאה

וירא בלק כבד כחצתי שהוא ברחא דחכמה. והוא סוד שם החכמה והדעת שבו צסס ס"ג. וסיו"ד נעלמה שהוא ראשית הכל ח"ס צוהר פ' צראשית נטל י' מאייר נשאר אור. ועיקר וירא הוא על הדעת שבו כח"ס צפ' חקת ושקפה על פני הישיון וחכמה ג"כ נקרא חזירא. חזירא דחפס ואזירא דלא חפס. כי רב הוא. הוא סוד ג' ראשיות צסס ס"ג: מלך לחוצב צעת הסוא. לחוצב הוא המדינה. מלך. הוא כנפש. צעת הסוא. הוא כוח: פתורס

אדרת במדבר אליהו

מלחמה אשר על כבוד ארץ בני עמו. ג' מקומות. כמו שבקדוש יש ג' מקומות שבהם
מלחמה חסם לעולם. ח' א"י ש' הטהן מטר על פי ארץ וסלה מים על פי מטר (לוי
 כ' י"ד) וא' מן השלחן שבסיכל שטעו היה לחם הפנים וא' מק"ק של ועל הנחל יעלה על
 שפתו וגו' (יחזקאל ח"י י"ב) אחר בלעם ג' בנחמא. עד הארץ אחר ארץ בני עמו. וגד
 בשלחן אחר פחורס וגד הנחל אחר על הכר: הכה עם וגו' הכה כסה וכו' וסוף יסב פ'.
סוד ע"ב. לפי שיש בחורס ב' פעמים ס'. ששים כמה מלכות. ששים גבורים סביב. וסס א'
חמשה וא' דלחם כח"ם בחיקויים חיקון י"ג וחיבת הוא חסלים לע"ב. שרש דלילת כח"ם
 בזהר פ' בשלח. חסו סוד אני ה' הוא שמי. והוא גימטריא י"ח כח"ם הביא. י"ג וס' וסוף י"ב ו'
 סס ח"י דין דבר ו' עקבא י"ב וסס הכל אחר כי בחינה אחרונה דדבורא הוא כתר דעקבא כתר
 ועטרה. והוא סוד ח"ם בזהר ס"ו וע"ב. ס"ו נפשות שירדו למלרים וע'. נפש. וכן ס' וע"ב
 וכן סוד חב"ד. והוא סוד דעת. הכה. הכה. סוד חב"ד. והוא יסב. הוא סוד י"ב חמון
 שבדעת וסס י"ב גירופן של יוסב. וכמו ששלח בלק אל בלעם הכה עם וכו' ועשה לכס.
 וזה השון כסיב בלעם שלא יוכל לקלס ואחר הכה בחתי וגו' עשה סיכל וגו'. וכן כאשר
 מרס אפי של בלק על בלעם אחר והנה ברכת בך וגו' ועשה ברכה לך וגו'. ולאדע מה
 יסב ה' דבר עמי. כח"ם מה שמו ומה סס בנו כי חדע: וחס האחון מן הדך ותלך בזהס.
 זה סוד שלם עולמות עלין חמון ואחלעי שיהי גזור בכו"ן שהוא סוד ב' דבראשית ומ"ס
סימא דבראשית. ופאן ססס כל הדרכים בסוד ח"ב בחמיל דרך. ואח"כ גדר מה ומה
 ואח"כ וחרבן חמה בלעם: לך כ"ס הוא ג"פ כה. לפי שח"ו לו סס"י ב"פ וכה חדר.
 ופעם ג' אחר בלעם ואח"כ הקרה כה: הכה כהי ינאחי לשון. הוא אחרים של ע"ב:
 לגדי. הוא אחרים של יוד ה"א. וכה חדר. אינס ריבין לברכתך רק מעמך חדר: כי
 חלס לרים ארלמו. ארלמו שיעור קומה ג' יודין דלכסן: אשורתי. ג' שמות של ג' ראשונות
 ח"ב ידוע ודעת הוא ה' לנאח: הן עם לבד יסכן. עם. הוא ב"פ הן. והוא ג' ראשונות
 דעקבא: לבד ג' אחרות. בוד הוא י' והוא בסוד נלס: והוא כנגד י"ג שבט. י"ב שבט. הוא הן
 פס. עם הלוח. ובוד הוא שבט לוי באלמע ח"א בוד יסכן שסס היה מקום שכינה ישראל
 מקיפין: לבד יסכן סוד חסכי. בוד כח"ם ה' בוד ינחמו בוד הוא הקדוש של ישראל והמח'

צנח

אדרת במדס אליהו

שנאך אשר דפדף. איב הוא שער ש' שער איביו. שנאך הוא אדום ש' (יחזקאל ל"ה י"א) ועשיתי כאפך וכקנאךך אשר עשיה משנאךך בס וגו'. אשר דפדף. הם בני רומים אשר הסריבו את המקדש ורדפו אותנו מן הארץ ח"ש עובדי' וירשו בית יעקב את מורשיהם הם ב' אל שער ואדום וכן אמר מלאכי כה אמר ה' לבאות מהם יבנו ואני אהרם וקראו להם גבול רשעה זהו גבול שער וסעיר אשר זעם ה' עד עולם הוא אדום שנתישב בשר שער ועימ' חראו ואחם חאמרו יגל ה' מעל לגבול ישראל. פי' שיחזקש שמו של הקב"ה כשיחזקל גבול ישראל יחזקש קדושת שמו יחזקל: איחן מושבך ושים בסלע קק. איחן הוא פנים ואחור דע"כ בסד והסכילי' יסירו וסא אינן שלם: מושבך. הוא סוד חז"ד כ"ש בפיטום הקטורת: ושים בסלע קק. בסלע הוא ב' סלע וגיימטריא ש"ך נהורין בסלע הוא חפילת שמירת וחפילת מנחה. קק כח"ש למעלה למה לא רכבת על כוסך ואמר ברטיבא שדאי: כי אם יסיה לבשר קין עד מה אשר חשבך. שנאמר מה אדמה לך כי גדול כים שבךך מי ירפא לך. זה עד מה אשר חשבך. בני הקיני יהיו בשני בארץ אשר עד מה. עד גלות של ישראל שנאמר בסם מה אדמה לך כי גדול ג' שהכינה עמם בגלות. מי ירפא לך. שהוא בסד בינה מעלמא עילאה בסד חירות כח"ש ביום ההוא יחזקע בשופר גדול לכן אמר מי יחיה ומשמו אל הוא בתחמי' המח' כאשר ישים אותנו לעם ויחיה אותנו אינו ידוע מי יחיה כי רבי' מימי עפר יקטו אלה לחיי עולם ואלה כו' וככלל סוד הבינה והדעת שבה הם כל טוב כח"ש אי אעזיר כל טובי על פיך ויחזקך מכל טוב לאוי' מי: משמו אל. הוא בסד ועמדו רגליו ביום ההוא וגו' שכן ג"ת דמרגלא. וים מיד כמים. הוא גוג ומגוג שיטלו ממלכה מרומי. וענו אשר. שילכו לאשר על עשרת השבטים. וענו עבר. העברים הנפולים בכל הארץ כח"ש וצאו האזנים בארץ אשר והממים בארץ מזרים כי כלם יצאו למזרים כח"ש והסיבך ה' מזרים באומות: וגם הוא עדי אבד. פשוטו לפי שנאמר בעמלק ואחריהו עדי אובד שעמלק נקרא ראשית. וגו' שהוא באחרית נאמר עליו וגם הוא עדי אבד. וישראל ג"כ הנקראים אובדים בארץ אשר הם אובדים רק לפי שעה אבל הוא עדי אבד. אובד לעד: ויקם בלעם וילך וישב. הם עד ג' שאמר למעלה ויקם בלעם ויחשב את אחת. וילך עם שרי מואב. כנגד ויקם הראשון אמר במחרת ג"כ ויקם. כנגד ויחבוש את אחת נאמר כאן וילך שהלך לבדו שנהרג אחת כח"ש ואותה החייתי. כנגד וילך עם שרי מואב נאמר כאן וישב לבדו: ועוד כנגד מה שאמר למעלה מן ארם יחמי בלק מחרתי קדם. ארם הים מקומו ומחס הים הולך חמדי לקראת נחשים בחררי קדם לכן אמר וילך אל ארם. וישב למקומו. לחררי קדם: וגם בלק הלך לדרכו. ולא אמר למקומו לפי שהים הוא במקומו אפס הלך לדרכו למדריגתו לפי שבשעת הברכה הים במדריגת רוח הקודש כמו שכתוב והנה נצב על עלתו וכל מקום שנאמר נצב הוא ברומ הקדש ואמר כך חזר למדריגתו וכן נאמר בלכן. וילך וישב לכן למקומו ויעקב הלך לדרכו והוא אלהים הבין את דרכה וסא ידע את מקומה:

אמר המעתיק את כחצי הקדש על חקת ובלק. הרבה יגיעות יגעתו עד שמלאה את שאהב נפשי לסדר על נכון ומבלבל ועירוב פרשיות כחצי כלן. חו היא מעבדות קשות במקדש. ולפי אמר כי הגאון לא כתב רק לעצמו ולא חסר רק ראשי פרקים לחכם ומבין מדעתו. אבל באמת אין להדפיס חיבוריו רק על פי השגחה ועיון הדק סיטב. שבעה עינים על כל דבר דבור על אפניו והיות כי ערבים עלי דבריו שמתי עין עיוני לעשות סדר נכון ולחקן כל טעיות המעתיק ולעשות מראה מקומות בחי"ך ובש"ס ולהיות כי הגאון חיבר הפירוט על בלק בששה מהדורות וראיתי אי שיש בהם כמה דברים כפולים והיה ראוי להוסיף ולברר אך אי אפשר למדרש בלי חידוש וישמע מכם ויוסיף לקח כי בכל הדברים הנראים כפולים יש בהם דברים חדשים גם ימים המעט הוא אם רצ על כן הדפסתי כל כחצי הקדש בלי שום חגרתה וכל חיך הטועם נאמר לי לי ונפשי ידעת כי כל דבריו כל זמן

אדרת במדבר אליהו

שמועם זהם ימנא טעם. על כן אמר פה כל קורא שלל לילך במעשה ובמחשבה לא ינא כי אם תבקשם כספך וכמעטוים תחפשה. אז תבין יראה ס' וגו'. די בבערם זו לידעי מן.

דבר ים

אלה הדברים. (ספרי) וכי זה בלבד נתגבא משה והלא כתב כל החרה של ויכתב משה וגו' מלמד שהיו דברי תוכחות של וישמן וגו'. כיוצא בו דברי עמוס אשר סיב בנאדם וגו'. וכי יותר מכל חביריו נתגבא וכו'. וכן אלה הדברים אלל ירמיהו כו' וכן ואלל דברי דוד האמרם כו' וכן דברי קהלת כו' מלמד שהיו כלן דברי תוכחות של סובב סוף וכו' חרם ומעריב כו' כל הנחלים כו'. כינה הרשעים במהם ולבנה וים שאין להם שחר: אל כל ישראל. עיין רש"י דבר אחר שהיו כלם יכולין לעמוד בתוכחה. אר"ט העבודה אם יש בדור הזה כו' אחר ד' עקיבא אם יש כו': בעבר הירדן. מלמד שהוכיחם על מה שעשו בירדן: במדבר. עיין רש"י ומלמד שהיו נוטלין בניה' ובנתיבם קטנים חורקים לתוך חיקו של משה ואמרם לו בן עמרם מה אנוגה כו'. [אזו גי' הספרי] וגירסתו הילקוט מה פרנסה כו'. דבר אחר במדבר זהו כלל. על מה שעשו במדבר. בערבה מול סוף עיין רש"י: בין פאקן ובין תפל מלמד שהיו מוכיחם ג"כ בן חסד לחסד: תפל. ערש"י אל שטיס כל עצום של מלכים אין צורר להם אלא לחם קל שלא יבא דולרי"א (פי' מין חולי) אומתו אכל בטובה האחת שהיטבחי להם אחס מחרעמים לפי הוי בטובה שהיטבחי לאדם"ר ובטובה האחת נחרעם לפי ואחר שאשכ אשר נתתה וגו': ומלמד. אם למרים הדיקת לא נשאתי לה פנים ק"ו כו'. ד"א ומלמד. ומה מרים שלא דברה אלא באחיה הקטן כו'. ד"א ומה מרים לא שמע אלא הקב"ה שא' וישמע ס'. המדבר בגנותו של חבירו ברבים כו': די זהב. הא יתירה וקשה מהכל. חסל למס ס"ד לאחד טעשה לחבירו לרות רבות. באחרונה הוסיף לו לרה אחס אחר לו הא יתירה על כל מה שטעית לי וקשה עלי מהכל. רש"י אומר חלס"ד לאחד שהיה מקבל מחכים ותלמידים והיו הכל מאשרים אותו וצאו גיים וקבלם גם הם. מה הבריות אומרים כך הוא וחסיו של פלוני לקבל אח הכל כך אחר משה די זהב למשכן כו'. רבי בנאח אומר ינא זהב משכן ויכפר כו'. רבי יוסי בר חיימא אומר אלו עשר נסיונות שימו לבנותיו כו' שמים נים שמים במים שמים במן שמים בשל אחד במעשה העגל ואחר במדבר פאקן במרגלים:

דע כי מן אלה הדברים עד ס' אלהיו הם הקדמה של הספר. לכן יש בפסוקים האלו ג' פעמים דיברו של משה דהיינו אלה הדברים אשר דבר משה וגו'. דבר משה אל בני ישראל וגו' הואיל משה וגו'. מפני שיש בספר הזה ג' חלקים דהיינו מחמלת הספר עד ויקרא שקדם עשרת הדברות מדבר בעמי מוסר. ומן ויקרא עד הברכות וקללות שבפ' כי תבא מדבר מהמלחמה. ומשם ואילך מדבר הברכות וקללות ושאר ענינים. לכן קודם ויקרא כתב אלה העדו והמקום וגו'. ואח"כ כתב ויקרא משה שהוא עמן אחד וכן לפי הברכות